

84. 344 ✓

CĂLĂUZA

REVISTA ȘCOALELOR DUMINECALE, SOC. TINERETULUI ȘI SOC. FEMEILOR

ANUL V No 1.

Redacția: Arad, Str. Fabricii 20.

Ian. - Martie 1939

MAREA GALILEII ȘI MUNTELE HERMONULUI

INDRUMĂRI PENTRU ȘCOALA DUMINECALĂ

de M. Dumitrașcu

Deși mai sunt biserici baptiste, puține la număr, în cari Școala Duminecală nu este organizată, dar după atâtea sfaturi și dovezi despre folosul Școalei Duminecale, credem că nu vor întârzia de a se organiza, totuși pentru bisericile în care Școala Duminecală este organizată, voim, cu ajutorul Domnului, să dăm câteva îndrumări.

1. Am observat că în unele biserici unde funcționează Școala Duminecală, copiii **nu sunt separați** de bărbați și femei. Adică Școala Duminecală se ține cu toată biserica și cu copiii laolaltă. Dar lucrul acesta nu este așa de bun și iată de ce: copiii nu au o minte destul de coaptă și dezvoltată, să poată înțelege lecția așa cum o discută bărbații și femeile și astfel ei nu folosesc nimic de pe urma Școalei Duminecale. Apoi, lor nu li se dă o atenție deosebită cu privire la lecțiunea Școalei Duminecale, deoarece tot timpul lecțiunea este discutată de cei mari și ei păgubesc și cât ține lecțiunea, vorbesc între ei și se joacă, deprinzându-se astfel cu urâtul obicei de a vorbi în casa de rugăciune în timpul serviciului.

De aceea sfătuim bisericile în cari funcționează Școala Duminecală în felul acesta, să țină separat cu copiii. Deasemeni sfătuim bisericile să fie atente și cu băgare de seamă la alegerea învățătorilor pentru copii. Să nu fie prea bătrâni, ca să nu poată suferi copiii, dar nici prea tineri sau tinere, ca să nu aibă autoritatea; aceasta ca vârstă, iar în ce privește cele-

alte calități, trebuie să iubească copiii, să-i cucerească, să câștige inimile lor pentru Domnul, să aibă o viață creștină aleasă și un caracter ales și să fie în stare să-i învețe din Cuvântul Domnului.

2. În unele biserici Școala Duminecală se ține **numai cu copiii**, iar tineretul și ceilalți membri ai bisericii sunt complet neglijați. Aceasta este o mare pagubă. Școala Duminecală este deopotrivă de necesară și folositoare și celor mari, ca și celor mici. Membrii bisericilor baptiste nu știu niciodată atât de mult ca să nu mai aibă nevoie să învețe din Biblie. Școala Duminecală este un minunat mijloc pentru membrii bisericilor noastre de a studia împreună Biblia. Membrii bisericilor unde funcționează Școala Duminecală, sunt mai educați sufletește, cunosc mai bine Biblia și sunt mai anți pentru orice lucru bun, ne când acolo unde nu se ține Școala Duminecală și cu ei, sunt înanoiți în cunoștință și prea puțin pregătiți pentru lucrul măreț al Împărăției Sale, la care suntem chemați cu toții.

3. **Împărțirea pe clase.** Orice s'ar spune, împărțirea pe clase este cea mai bună metodă de lucru în Școala Duminecală și aceasta pentru că răspunde la toate cerințele unei Școale Duminecale bine organizate și de un adevărat folos în biserică unde funcționează.

Împărțirea pe clase ne dă prilejul să putem întrebuința elementele destoinice ca învățători și învățătoare în Școala

Duminecală și să dăm astfel de lucru mai multora.

Fiecare învățător își dă silința cu clasa lui să fie cea mai bine instruită, și apoi fiecare membru al clasei își dă silința ca clasa lui să nu fie întrecută de altă clasă.

Învățătorul are un număr restrâns de membri în clasa lui, așa că se interesează de aproape de fiecare. Colecta se face de fiecare clasă aparte și acesta este un îndemn la dărnicie.

Iată un model simplu de împărțire în clase: Copiii dela 3 ani până la 7 ani pot forma o clasă, la un loc băieți și fete. Dela 7 ani până la 12 ani, clase separate, băieți și fete. Dela 12 ani până la 16 ani, iarăși clase separate de băieți și fete. Dela 16 ani până la 24 ani este clasa tineretului însă separată pentru băieți și fete. Dela 24 ani până la trecerea în veșnicie este clasa maturilor. Aceștia sunt împărțiți în clase separate, bărbați și femei. Dacă sunt prea mulți la număr de aceeași etate, se pot face mai multe clase.

Pentru clasele de bărbați să fie întrebuințați ca învățători, bărbați, iar pentru femei să fie întrebuințate femei.

Conducătorul Școlii Duminecale poate fi lucrătorul bisericii sau un alt frate destoinic pentru acest serviciu.

4. Timpul, când să se țină Școala Duminecală este acel timp din ziua Duminecii, pe care-l găsește biserica mai potrivit, însă să nu uite că Școala Duminecală este și ea un serviciu dumnezeesc tot atât de important ca și celelalte servicii și de aceea să i se dea

timpul cel mai potrivit când toți pot lua parte.

5. Conducătorul Școlii Duminecale să țină în cursul săptămânii, cu învățătorii, pregătirea lecțiunii pentru Dumineca ce urmează și să se roage Domnului pentru binecuvântarea lucrului în Școala Duminecală.

6. Un program simplu și practic pentru ora Școlii Duminecale. Este de dorit ca Școala Duminecală să înceapă la oră fixă și să se termine la oră fixă și aceasta se poate, dacă toate se fac cu măsură. Iată cum cum s'ar putea începe și termina la timp, adică, cum să se împartă timpul:

Conducătorul deschide ora Școlii Duminecale cu cântare comună, urmată de o rugăciune rostită de el sau de alt membru, încă un verset sau două de cântare, după care se citește lecțiunea cu toate clasele și după aceasta se cântă o cântare comună, în timp ce se face împărțirea pe clase. Toate acestea trebuiesc făcute în timp de 15 minute. Studierea lecțiunii pe clase se face în timp de 25—30 minute după care conducătorul intrunește clasele, se cântă un verset de cântare, se pun întrebările, se întrebă cuvântul de aur, se cântă o cântare de sfârșit și se încheie cu rugăciune; toate acestea trebuie făcute în 15 minute și astfel Școala Duminecală se termină într-o oră.

Cântările să fie potrivite cu lecțiunea și vioaie; colecta se face de fiecare clasă separat și se varsă casierului Școlii Duminecale, care ține evidență de colecta fiecărei clase.

7. Este o mare greutate pen-

tru Școala Duminecală că, adunările noastre de rugăciune nu au **incăperi speciale** și astfel suntem nevoiți ca în aceeași sală să fie toate clasele. Neajunsul ce-l avem este că, oricât de încet s'ar vorbi, tot se face gălăgie și atenția multora este tulburată, dar n'avem altceva de făcut, decât să ne folosim de ceea ce avem și pentru viitor bisericile care pot, să facă **incăperi speciale** pentru școala Duminecală. Tot pentru viitor, bisericile care voiesc să construiască case de rugăciuni, să întocmească planul în așa fel, ca să aibă și **incăperi spe-**

ciale pentru Școala Duminecală. Aceasta este absolut necesar pentru bisericile baptiste. Trebuie să facem un pas mai departe și în această privință.

Aceste îndrumări nu sunt o lege pentru Școala Duminecală, ci ele deschid numai drumul spre o organizare cât mai completă și cât mai practică. Dacă cineva are un plan mai bun, sau îndrumări mai bune și mai practice pentru Școala Duminecală este rugat să ni le comunice pentruca noi să le putem împărtăși mai departe altora, ca astfel lucrul Domnului să aibă mai mult progres.

Incășări pentru lucrarea Școalelor Duminecale

Din Duminica a 5-a din Iulie

Școalele Duminecale: Slobozia, 100 lei. Sfânta-Elena, 50 lei. Negrișteji 50 lei. Cioara R. Vodă, 100 lei. Pojejena, 108 lei. Slatina, jud. Caraș, 40 lei. Mercina, 62 lei. Cerlena Mare, 40 lei. Craiova, 200 lei. Orvișele, jud. Bihor, 100 lei. Brăila, 200 lei. Bozovici, 30 lei. Lăpușnicul Mare, 25 lei. Gârboveț, 50 lei. Prilipet 72 lei. Branișca-Bicău, 60 lei.

Din Duminica a 5-a din Octombrie

Școalele Duminecale: Moldova-nouă, 200 lei. Câmpia, 35 lei. Moldova, 64 lei. Podina-Matei, 110 lei. Lugoj, prin G. Jurcoviți, 150 lei. Răcășdia, 50 lei. Beregsăul-Mare și Bobda, 70 lei. Bontesti, 50 lei. Prigor, 51 lei. Batăr, 65 lei. Pleșcuța, 63 lei. Mircoveț, 73 lei. Șușa, 100 lei. Sudriș, 42 lei. Hațeg, 58 lei. Cotăleni, jud. Hotin, 40 lei. Hagi-Curda, jud. Ismail, 100 lei. Agriș, 50 lei. Greoni din 30 VII, și din 30 X, 45 lei. Cărbunari, 74 lei. Știnapari, 63 lei. Coronini, 100 lei. Șușa, 125 lei. Sănnicolaul Mare, 70 lei. Satu Mare, 20 lei. Covășinți, 100 lei. Sasca-română, 45 lei. Sibiu, 21 lei. Talmaz, 28 lei. Grăniceri (Otlaca), 140 lei. Hăpria, Alba Iulia, 100 lei. Arad-Șega, 100 lei. Seleus, din 30 VII și 30 X, 270 lei. Radna, 150 lei. Ferneziu, jud. Satu-Mare, 50 lei. Tievaniul mic, 160 lei. Verciorova, 66 lei. Ciclova-Română, 75 lei. Arad-Șega, 67 lei. Arad-Gai,

28 lei. Arad-Betel, 40 lei. Bis. II. Avram Iancu, 100 lei. Șiria, 60 lei. Bicazul-Ardelean, 145 lei. Bis. Ferdinand 5) lei. Caransebeș, 85 lei. Baia-Mare, 35 lei. Ilidia, 21 lei. Tulcea, 100 lei. Hagi-Dumitru, Caliacra, 50 lei. Lupeni, 140 lei. Sânjorj, jud. Sălaj, 60 lei. Casier: ILIE CRAIOVEAN, Str. Valea Mică 310. Moldova Nouă, jud. Caraș.

Data dată de 16 Noembrie s'au mai primit dela Școlile Duminecale:

Socol, 30 lei. Biniș, 38 lei. Gherteșiș, 33 lei. Pétnie, 113 lei. Buchini, p. Olariu Ion, 120 lei. Olariu Ion Buchini, 80 lei. Chiesd, jud. Sălaj, 50 lei. Abrud Sat, 20 lei. Buciumi, jud. Sălaj, 62 lei. Slobozia, jud. Cet.-Albă, 100 lei. Globu-Craiova, 40 lei. Chiuești, jud. Someș, 60 lei. Grădina, jud. Constanța, 55 lei. Cioburciu, p. Efimie Costă, 49 lei. Anina, 72 lei. Orșova, 70 lei. Cluj, biserica baptistă maghiară, Iulie și Octombrie, 200 lei. Tufări, 50 lei. Racovița, 50 lei. M. ce. is, 80 lei. Sichevița, 24 lei. Gornea, 38 lei. Berzasea, 22 lei. Cozla, 20 lei. Pârneaș Arad, 50 lei. Ghiroda, 60 lei. Drajna de jos, jud. Prahova, 100 lei. Casier: ILIE CRAIOVEAN, Moldova-Nouă, str. Valea Mică No. 310 jud. Caraș.

Nu uitați că Duminică, în 29 Ianuarie 1939 e Duminica a cincea, când sunteți rugați să trimiteți colecția la adresa de mai sus.

LECȚIUNILE ȘCOALELOR DUMINECALE

Lecțiunile pentru adulți sunt întocmite de I. Cocuș și cele pentru copii de Marloara Puscu

Duminecă, 1 Ianuarie 1939.

Pe drumul Damascului

Textul: Faptele 7:54—60, 8:1—4.
9:1—23.

Cuv. de aur: 2 Cor. 5:17.

FAMILIA LUI PAVEL. Saul s'a născut dintr'o familie iudaică. Părinții lui se trăgeau din seminția lui Beniamin. Ei erau Iudei zeloși și făceau parte din secta Fariseilor, în care a intrat și el. Ei trăiau în cetatea Tars ce se găsește în Asia mică. Saul s'a născut aici cam la 5 ani după nașterea lui Isus. În Tars era o universitate atât de vestită încât scriitorul Strabo spune că se făcea mai multă carte în ea decât în cele din Alexandria, Atena și Roma. Mai ales oamenii din Tars iubeau filosofia. De bună seamă, Saul a învățat aici mult din filosofia greacă.

Învățăturile spirituale

EDUCAȚIA LUI PAVEL. Dar Saul n'a învățat numai aici. El a fost trimis de părinții săi în Ierusalim unde se găsea o mare școală teologică având în frunte pe vestitul profesor Gamaliel. Aici el a pătruns adânc în Vechiul Testament și în toată istoria și învățătura lui Israel.

PRIGONIRILE LUI PAVEL. Zelu de Fariseu al lui Saul și pericolul pe care îl vedea în biserică lui Hristos, l-au atras adânc în păcat. El făcea „prăpăd în biserică, intra prin case, lua cu sila pe bărbați și pe femei și-i arunca în temniță”. El a fost seful celor ce au arestat și au omorât pe Ștefan. În dorința lui arzândă de a vedea vărsându-se sângele creștinilor, el a pornit spre Damasc să nimicească și pe creștinii de acolo. Dar acest drum l-a fost fatal.

TEPUȘUL. Pentru a putea pătrunde în sufletul sbuciumat al lui Saul înainte de pocăință, trebuie să înțelegem cuvintele Domnului Isus despre tepus. El îi spune: „Ți-ar fi zic să arunci înapoi cu piciorul într'un tepus”. În acele vremuri oamenii nu mânau boii la plug cu biciul, ci cu un tepus ascuțit, cu care împungeau animalele dindărăt. De multe ori boul lovea cu piciorul înapoi în tepus, dar numai se rănea mai tare. Pavel încă era împuns de un tepus, era tepusul conștiinței. Sufletul său era în mare strământare. Trei lucruri cel puțin îi

tulburaseră mult înăuntrul: 1. *Răbdarea creștinilor.* El îi lega și îi punea în temniță, dar ei cântau și erau fericiți. El n'avea fericirea pe care o vedea pe fața lor. De unde aveau ei această fericire? 2. *Moartea lui Ștefan.* El a păzit haincele celor ce omorau pe Ștefan cu pietre. Deci putea vedea bine tot ce se petrecea. A văzut fața lui Ștefan ca a unui înger, a auzit rugăciunea lui pentru dușmanii săi și l-a văzut moartea glorioasă. De unde avea Ștefan acea putere spirituală? Dar dacă creștinii aveau dreptate și el era rălicit? 3. *Neputința legii de a mântui.* El știa legea și o credea, dar vedea că ea nu-i dădea nicio putere și nicio bucurie. Numai li chinuia sufletul, arătându-i păcatele. Toate acestea îi strigau dinăuntru tot mai tare: creștinii au dreptate. Tu ești un criminal!

DĂMNE, CE VREI SĂ FAC? Acestea sunt cuvintele de predare ale lui Pavel. El știe acum că Isus are dreptate. Se dă bătut. E învins de iubirea lui Isus. „Ce vrei să fac? Căci sunt gata să fac numai ce-mi poruncești Tu”.

VASUL ALES. Acum Saul, pregătit în școlile grecești și evreiești și predat Domnului cu totul, e gata să facă cea mai mare lucrare pe care a făcut-o vreun om pe pământ. Vasul ales e pus acum la întrebare.

INTREBĂRI: 1. Unde s'a născut Saul? 2. Din ce seminție a fost? 3. Spune tot ce știi despre Tars! 4. La ce școli a învățat Saul? 5. De ce a prigonit el pe creștini? 6. Ce l-a pregătit pe Saul pentru pocăință? 7. Prin ce cuvinte s'a predat Saul?

Pentru copiii mici

Saul era un tânăr bogat și învățat. El cunoștea toată Biblia și slujea lui Dumnezeu. Dar nu cunoștea pe Domnul Isus. După ce Domnul s'a înălțat la ceruri, prietenii Lui au plecat din sat în sat și din oraș în oraș, predicând oamenilor să se pocăiască. Mulți au ascultat și s'au pocăit. Ei laudau pe Dumnezeu ori unde se duceau. Saul i-a auzit pe acești oameni predicând și a crezut că ei sunt împotriva lui Dumnezeu. De aceea oriunde îi întâlnea, își bătea joc de ei. Dar urmașii lui Isus nu se supărau, ci îl îndemneau și pe el să se pocăiască. Saul, mâniat, s'a dus la dușmanii lui Isus.

și a prietenilor Lui și le-a cerut un grup de soldați înarmați cu care a intrat prin casele creștinilor, i-a legat, i-a dus la închisoare și i-a bătut cu biciul, apoi le-a luat averile. Dar Domnul iubea pe Saul și voia ca el să se pocăiască. Într-o zi, pe când se ducea cu soldații spre un oraș ca să prigonească și acolo pe creștini, a văzut o lumină mare și un glas i-a vorbit astfel: „Saul, unde mergi? Pen-truce îi chiniești pe creștini?” Saul s'a speriat și a întrebat tremurând: „Cine ești, Doamne?” — „Eu sunt Isus Hristos și te aleg ca să fii prietenul Meu și să predici Evanghelia la cei cari încă n'au auzit-o”. Lumina a dispărut, Saul s'a ridicat din praful unde căzuse și băgă de seamă că e orb. Soldații îl duseră în oraș la casa unui creștin, care se rugă pentru el și Domnul îi dăruie din nou vederea. Atunci Saul povesti ce i s'a întâmplat și cum s'a întâlnit cu Domnul. A spus că acum îl cunoaște pe Isus și știe că El e Păm. lui Dumnezeu. Îi iubește și vrea să-i servească toată viața. Vreți voi, vopșilor, să vă predați inimile Domnului, ca și Saul cel tânăr? Domnul vă va binecuvânta.

Duminecă, 8 Ianuarie.

Cu Evanghelia prin fări păgâne

Textul: Faptele 13:1—12, 44—52,
14:1—28.

Cuv. de aur: Matei 10:22.

EXPLICAȚIUNI: Pavel apostolul a făcut patru călătorii misionare. În lecțiunile noastre despre viața lui pe care le vom avea în mai multe Dumineci, vom studia aceste patru călătorii. În lecția de azi învățăm despre prima călătorie. E bine ca învățătorul să arate elevilor pe harta dela capătul Bibliei sau cea de pe perete, prima călătorie a lui Pavel. El a plecat din Antiohia, spre marea Mediterană, până a ajuns la portul numit Seleucia. De aici a luat corabia și a plecat spre insula Cipru. În partea de răsărit a insulei era orașul Salamina, unde s'au oprit apostolii prima dată. După aceea au plecat prin insulă până la partea de apus. Aici au ajuns în capitala insulei, numită Pafos. De aici s'au urcat în corabie și au plecat spre mieznoapte până au ajuns la țărnul Asiei mici. Ținutul din fața lor se numea Pamfilia și avea un oraș lângă mare, numit Perga. Apostolii nu s'au oprit aici, ci „si-au urmat drumul

înainte” spre mieznoapte și au ajuns la o altă Antiohie, numită a Pisidiei. Drumul pe aici a fost foarte greu. Erau mulți tâlhari prin pădurile pe unde treceau. Continuându-și drumul, a trebuit să treacă peste munții periculoși, numiți Taurus. Ei s'au îndreptat spre răsărit, intrând într'un ținut cu totul păgân. Au mers pe rând în Iconia, Lистра și Derbe. Aici călătoria misionară a ajuns la capăt. De aici s'au întors înapoi prin locurile pe unde merseseră. Dar nu s'au mai dus prin Cipru, ci s'au pogorât în portul Atalia și de aici au mers drept la Antiohia de unde plecuseră. Să nu credeți că această călătorie a durat numai câteva săptămâni. Ea a ținut mai mulți ani.

Învățăturile spirituale

1. DELA LUCRURI MICI LA LUCRURI MARI. Pavel fusese credincios în lucruri mici. El predicase Evanghelia cu râvnă în Damasc, în Ierusalim, în Tars și în Antiohia. Domnul, văzând credinșia lui, l-a chemat la lucruri mai mari. Domnul lucrează în același fel și azi. Dacă noi suntem credincioși în lucruri mici, El ne cheamă la locuri mai mari. Nimeni nu poate fi chemat de Domnul să fie misionar în Africa până nu e misionar în familia sa, între vecinii săi și în comuna sa.

2. PAVEL E ALES DE DUHUL SFANT PRIN BISERICĂ. Așa e calea adevărată. Duhul sfânt își descopere voia Sa bisericii Sale. Dar orice biserică, atunci când vrea să aleagă un predicator sau un misionar, trebuie să întrebe în rugăciune Duhul sfânt.

3. PAVEL PLIN DE DUHUL SFANT. Pavel e trimis de Duhul sfânt și vorbește plin de Duhul sfânt. Viața lui e predată cu totul Domnului și de aceea e fclosită ca o uncală măreată a Duhului. Numai acei predicatori și misionari vor reuși în lucrul lor, cari vor merge și vor vorbi, după cum îi îndeamnă Duhul.

4. FUGA LUI IOAN. Pavel și Barnaba sunt trimiși de Duhul sfânt, dar Ioan merge din îndemnul său propriu. El vrea să vadă lumea. Nu dorul după suflute îl călăuzește. El se duce condus de firea sa pământescă. De aceea nu are putere de sus să biruiască greutățile misiunii. În fața lor se sperie și fuge acasă. E greșit să încerci să fii predicator sau misionar dacă nu ai o chemare de sus. Vei de sigur faliment în încercarea ta.

5. **PAVEL ȘI VRAJITORIA.** Apostolul Domnului a urfî vrăjitoria. Ori unde a mers, ea a fost o piedecă diavolească în calea Evangheliei. În Pafos, Elima, vrăjitorul împiedecă sufletele de a veni la Hristos.

6. **DOBÂNDIREA SUFLETELOR.** În tot ce fac apostolii, vedem dorul arzând al lui Pavel de a aduce suflete la Hristos. Aceasta a fost pasiunea cea mare care a stăpânit întreagă viața lui. Pentru asta a trăit, a muncit, a suferit și a murit. Ah, să avem fiecare aceeași dragoste față de sufletele pierdute și același dor de a le aduce la Hristos!

7. **PRIMII MISIONARI ÎN ȚĂRI PĂGANE.** Prin pătrunderea lor în Lистра și Derbe, în țara Licaoniei, acești doi apostoli au fost primii din lumea aceasta cari au intrat în țări păgâne cu Evanghelia. Și azi mai sunt multe țări fără Hristos. Cine vrea să meargă pe urmele lui Pavel?

8. **ZIDIREA BISERICILOR.** Apostolii au știut că nu-i de ajuns să aduc pe oameni la Hristos, ci ei trebuie și crescuți. De aceea, ei s'au întors pe la bisericile întemeiate, întărind sufletele ucenicilor. Ei i-au îndemnat să stăruie în credință. De bună seamă, apostolii au stat săptămâni și luni întregi în fiecare loc, învățând pe membri principiile credinței în Hristos. Astfel, aceste biserici au avut membri tari și roditori. (Fapt. 14:21—22)

9. **BISERICI ORGANIZATE.** Pe lângă membri învățați, Pavel a știut că bisericile au nevoie de predicatori sau presbiteri. Asta e voia Domnului. O biserică, fără predicator, moare. Ea nu e după rânduiala biblică. De aceea ei „au rânduit presbiteri în fiecare biserică”. Avem noi presbiteri sau predicatori în fiecare biserică? Dacă nu, nu suntem organizați după Biblie.

INTREBĂRI: 1. Câte călătorii misionare a făcut Pavel? 2. Unde se găsește Antiohia? 3. Unde au plecat apostolii de aici? 4. În ce insulă s'au oprit? 5. Cari sunt cele două orașe din Cipru în cari au predicat apostolii? 6. Cine știe să spună orașele din Asia Mică prin cari a trecut Pavel? 7. Cari sunt cele două lucruri pe cari le-a făcut Pavel la întorcerea sa din misiune? 8. E după Biblie o biserică fără predicator? 9. De ce nu e?

CĂRȚI DE CITIT: Geografia biblică, pag. 21—24. Studii în Noul Testament, pag. 94—97.

Pentru copiii mici

Micușă Doina a primit o scrisoare. I-a dat-o factorul poștal și ea alegea voioasă la mămică s'o citească. Desigur bunica a scris ceva. Mama deschide în grabă scrisoarea și citește. Bunica scrie că e sănătoasă și dorește să-și vadă nepoțica. Și mai scrie bunica multe, multe lucruri îmbucurătoare. Ce lucru bun e o scrisoare!, gândi Doina. Toate gândurile și dorințele eniva pot fi scrise pe hârtie și citite de acel căruia a fost trimisă.

Domnul Isus ne-a trimis pe noi, care credem în El și-L iubim, ca niște scrisori scrise de El către cei păcătoși, care încă nu-L cunosc. Viața noastră e o hârtie albă, curată, pe care scrie Domnul Isus voința și dorințele Lui. El ne trimite pe noi în lume, ca, prin gândurile, vorbele, faptele și întreaga noastră viață, cei din lume să poată citi voia lui Dumnezeu.

Vreți, copiilor, să fim noi scrisori scrise de Domnul Isus? Vreți ca prin viața noastră să preamărim numele lui Isus, pentruca să-L cunoască și să-L poate iubi și alți copilași? El ne primește oricând și ne umple foaia vieții noastre cu dragostea Lui. Atunci vom fi cu toții în lume ca niște lumini mici, care vom lumina calea oamenilor către Dumnezeu.

Duminecă, 15 Ianuarie.

Pavel trece în Europa

Textul: Faptele 16:6—40.

Cuv. de aur: Psalmul 42:1.

EXPLICAȚIUNI: În Duminecă trecută am lăsat pe Pavel în Antiohia, după prima călătorie misionară. Acum în lecția de azi, îl găsim în a doua călătorie misionară. Să încercăm să urmărim pe hartă drumul pe care a mers. După o călătorie în Ierusalim, Pavel a plecat în a doua călătorie misionară. Dar nu s'a mai dus prin Cipru, ci a plecat pe uscat prin Siria și Cilicia, care era țara sa. De aici a trecut din nou prin Derbe, Lистра și Iconia, de unde a luat cu sine pe Timotei. Apoi și-a continuat drumul prin țări păgâne, spre apus. Cândal lui și al lui Sila, tovarășul său, era să se îndrepte spre mieznoapte, în țara Bitiniei, de lângă Marea Neagră. Dar Duhul lui Isus nu le-a dat voie, ci i-a împins spre apus până au ajuns în vestita cetate Troa, care se găsea la marginea mării, care desparte Europa de Asia. De aici a luat corabia și a

trecut în continentul nostru. Au trecut prin Samotracia, conduși de noul tovarăș, Luca, medicul iubit, și prin Neapolis ajungând în orașul strategic, Filipi. De aici a plecat spre miazăzi, la Tesalonie și la Berea. Apoi s'a oprit puțin în Atena și în sfârșit a stat mult timp în Corint. De aici a plecat spre Ierusalim și cu aceasta a doua călătorie misionară s'a încheiat.

lecția de azi acopere numai o parte din această călătorie, din Troa până în Filipi.

Invățăturile spirituale

1. **ȘI MAI DEPARTE.** Iuhirea lui fierbinte față de suflețele pierdute în întunec și păcat, l-a făcut pe Pavel să înceapă o lucrare și mai mare și să facă o călătorie și mai lungă. De aceea el pornește spre continentul Europei. Trecerea lui din Troa la Filipi, e un fapt istoric de mare însemnătate. Prin ea a trecut Evanghelia la noi

2. **SUB CALĂUZIREA DUHULUI.** Deși Pavel a avut multă carte și a fost foarte înțelept, totuși nu s'a bazat pe priceperea lui. Duhul sfânt l-a condus în toate părțile. Ferice de acel serv al Domnului care se lasă cu totul călăuzit de Duhul. El niciodată nu va da greș.

3. **GLASUL SUFLETELOR DIN ÎNTUNEREC.** Lui Pavel l-a apărut în vedenie un om din Macedonia, care l-a chemat: „Treci în Macedonia și ajută-ne!” În el apostolul a văzut pe reprezentantul milioaneilor de suflete din întunerecul păgânismului, cari strigă cu durere: „Adu-ne și nouă vestea Evangheliei!” Auzim și noi glasul celor pierduți, cari ne cheamă să le ducem pe Hristos?

4. **UCENICUL ȘI DUHUL.** Ce conlucrare minunată este între Pavel și Duhul sfânt! El predică Evanghelia, iar Duhul deschide inimile ca s'o primească! (Fapt. 16:14). Noi avem totdeauna nevoie de conlucrarea Duhului la predicarea Evangheliei. El folosește cuvântul rostit de servii Săi pentru a convinge inimile de păcat, de dreptate și de judecată. Și în clasa școlii duminicale, la explicația lecției, avem nevoie de prezența Duhului. Să-L rugăm să vină.

5. **DOMNUL N'ARE NEVOIE DE SLUJBA CELUI RĂU.** Roaba cu duh ghicire, spunea vorbe drepte și frumoase despre apostolii Domnului. Dar

Pavel a oprit-o. Domnul nu are nevoie să fie vestit de cei ce trăiesc în păcat. Trebuie să se pocăiască fiecare om, și apoi să încerce să facă ceva pentru Domnul. Câteodată vedem oameni, cari se apucă de lucru în via Domnului cu toate că inima lor nu e născută din nou și viața lor încă nu e despărțită de lume și de păcat.

6. **ADEVARATUL EROISM CREȘTIN.** Pavel și Sila au fost arestați și bătuți foarte rău cu nuiele romane peste spate. Apoi picioarele le-au fost ferecate în buluci, producându-le o durere mare. În această stare au fost aruncați în cea mai periculoasă cameră din închisoare, fiind amenințați de o judecată aspră a doua zi. Ei aveau toate motivele să fie triști. Rănile sângerânde, durerile picioarelor și grija zilei de mâine ar fi făcut pe alți oameni să plângă disperăți. Dar Pavel și Sila încep să cânte la mijlocul nopții. Ce credincioși minunați!

7. **MĂNTUIREA E PRIN CREDINȚĂ.** „Ce trebuie să fac, ca să fiu mântuit?” a întrebat temnicerul. „Crede în Domnul Isus și vei fi mântuit”. Aceasta-i toată Evanghelia mântuirii. Ea nu se capătă prin fapte și ceremonii, ei prin credința în jertfa lui Hristos pe cruce.

INTREBĂRI: 1. Ce l-a făcut pe Pavel să plece în a doua călătorie misionară? 2. Cine l-a întovărășit în această călătorie? 3. Cine știe să ne arate pe harul toate lucrurile, pe unde a mers Pavel în a doua călătorie? 4. De ce n'a mers Pavel în Bitinia? 5. Cine l-a chemat să treacă în Europa? 6. Cine a deschis inima Lidiei? 7. Ce trebuie să facem ca să fim mântuiți? 8. Cum a scăpat Pavel din închisoarea romană din Filipi?

CĂRȚI DE CITIT: Studii în Noul Testament, pag. 99—104.

Pentru copiii mici

În lunga lui călătorie, Pavel a ajuns aproape de țara noastră, într'un oraș mare, locuit de păgâni. Pe când se plimba pe malul unui râu, a văzut un grup de femei, lângă râu, ingenuchiate, rugându-se. S'a apropiat de ele și le-a întrebat că cine sunt. Una dintre ele se numea Lidia și era vânzătoare de vopsele roșii, cu care se vopseau hainele împăraților și ale bogăților. Pavel a început să le vorbească de Domnul Isus, Fiul lui Dumnezeu. Ele ascultau cu luare aminte și se minunau de cele auzite. După ce l-a as-

cultat pe Pavel, Lidia s'a sculat, a dat mâna cu Pavel și a spus: „Eu vreau să-l urmez Domnului Isus și să fiu o creștină”. Apoi a chemat pe Pavel și pe celelalte tovarășe ale ei la ea acasă și a spus: „De acum casa mea să fie locul unde ne vom strânge ca să ascultăm Cuvântul lui Dumnezeu”. Lidia a fost foarte fericită că a primit pe Domnul Isus. Vreți și voi copii să fiți fericiți, ca Lidia? Primiți-L pe Domnul Isus în inima voastră mică și El vă va da bucurie, ca Lidiei.

Duminecă, 22 Ianuarie.

Răscoala din Efes

Textul: Faptele 19:1-41.

Cm. de aur: I. Cor. 16:13.

EXPLICAȚIUNI: Azi învățăm despre a treia călătorie misionară a lui Pavel. Acum el a plecat din nou din Antiochia în Galatia (Iconia, Derbe și Lистра) și de aici prin Frigia. Apoi s'a oprit în vestitul oraș Efes, care se găsește în partea de apus a Asiei mici. Efesul era un oraș foarte vechiu și foarte vestit. Era centrul țării din jur. Cultura greacă era foarte răspândită în această cetate. Ei aveau pretendenți școli filosofice, în cari învățau pe tineri cultura greacă. Școala lui Tiran, în care a învățat Pavel, era o astfel de școală filosofică greacă. Din Efes, Pavel a mers mai departe spre miazănoapte, la Troa. De aici a trecut prin Macedonia și Grecia. După mai mult lucru prin aceste țări, el s'a întors pe același drum la Troa. De aici a trecut prin Milet spre Ierusalim. Și astfel s'a încheiat și a treia călătorie misionară. Dar lecția noastră de azi, nu cuprinde, decât lucrul pe care l-a făcut Pavel în Efes, în a treia călătorie.

Învățăturile spirituale

1. BOTEZ FĂRĂ CREDINȚA ȘI POCAINȚA. Pavel a găsit în Efes 12 ucenici botezați. Dar, după ce a stat de vorbă cu ei, a găsit că, deși spun că sunt botezați cu botezul lui Ioan, totuși nu știu nimic despre învățăturile lui. Căci Ioan Botezătorul, învățase despre Duhul sfânt și despre pocăință. Ei însă nici nu auziseră despre acestea. Pavel atunci le-a lămurit că, Ioan a vestit pocăința și credința prin cari se primește Duhul sfânt. Inimile lor au fost deschise și au primit învățătura. Ceea ce e interesant, e că Pavel i-a botezat din nou. De ce? Ei fuseseră botezați cu cufuni-

dare, așa cum a botezat Ioan. De ce au fost botezați din nou? Pentru că botezul numai atunci e bun, când e făcut pe baza credinței și a pocăinței. Ori ei nici nu știuseră despre pocăință, botez și Duhul sfânt când se botezaseră mai înainte. Numai botezul pe baza mărturisirii credinței și pocăinței e adevărat botez.

2. „IN FIECARE ZI”. Ce mare răvnă a avut Pavel pentru a aduce suflete pierdute la Hristos! El a intrat în sinagogă și a predicat acolo Cuvântul cu îndrăzneală timp de trei luni. După o răscoală iudaică, împotriva lui, Pavel nu s'a dat bătut. Și-a căutat o sală potrivită și a găsit-o. Un profesor de filosofie greacă, numit Tiran, avea o sală pe care o folosea în anumite ore din zi. El a fost gata să o dea lui Pavel ca să predice în ea, în celelalte ore. Și astfel Pavel a învățat pe norod în fiecare zi. „Lucrul acesta a ținut doi ani, așa, că toți ceie locuiau în Asia, Iudei și Greci, au auzit Cuvântul Domnului.” Ce zel mare! El n'a predicat numai Dumineca, ci în fiecare zi timp de doi ani! Inima lui era plină de dragoste față de cei pierduți și ardea de dorul, să-i vadă mântuiți.

3. BINECUVANTAREA LUI DUMNEZEU. Pavel a semănat și Domnul a făcut să crească. Nu numai în oraș, ci în toată țara s'a dus vestea Evangheliei. Vrajitoriile cele multe și rătăcite au primit o lovitură de moarte. Vrajitorii au adus cărțile de o valoare foarte mare: cincizeci mii de arginți, și le-au ars, pentru că au găsit credința în Dumnezeul iubirii. Toată temeliea păgânismului a fost clătinată de predicile lui Pavel. Insuși templul zeței Diana, care era unul din cele șapte minuni ale lumii, era amenințat. Evanghelia cutremura din temelii un păgânism, care se înrădăcinase aici de veacuri. „Cu atâta putere se răspânda și se întărea Cuvântul Domnului”.

4. RELIGIA CAȘTIGULUI. Argintarul Dimitrie și tovarășii săi de meserie erau foarte zeloși pentru templul Dianei. Dar zelul lor era egoist. Ei făceau comerț cu religia. Făceau temple mici de argint după chipul templului cel mare al Dianei, pe cari le vindeau apoi altor oameni naivi și superstițioși. Ce urit lucru e acesta! Să faci comerț cu religia și cu credința oamenilor! Acești comercianți efesenii au fost cei mai mari dușmani ai lucrului

Evangeliei. Adevărul lui Hristos lovea în câştigurile lor nedrepte și mari. De aceea au pornit împotriva lui Pavel. Cei mai mari dușmani ai lui Hristos au fost și sunt totdeauna aceia cari își pierd câştigurile nedrepte, prin răspândirea adevărului biblic.

INTREBARI: 1. Cine știe să ne arate pe hartă drumul pe care l-a făcut Pavel în a treia călătorie misionară? 2. Unde se găsea Efesul? 3. Pe cine a găsit Pavel în Efes? 4. De ce a botezat Pavel a doua oră pe ucenicii din Efes? 5. Unde a predicat Pavel prima dată în Efes? 6. Cât timp a predicat în școala lui Tiran? 7. De ce s'a infuriat Dimitrie contra lui Pavel? 8. Ce l-a făcut pe Pavel să lucreze așa de mult pentru predicarea Evangheliei?

CARTI DE CITIT: Studii în Noul Testament, pag. 107--108.

Pentru copiii mici

Pe piața unui oraș păgân s'a adunat o mare mulțime de evrei și păgâni care se închină la chipuri cioplite din lemn, piatră, aur și argint. Acești oameni așteptau pe Pavel, marele predicator creștin, care a venit în orașul lor și care acum va vorbi. Păgânii din oraș aveau o statuie a zeiței la care se închinau. Statuia era toată din marmură, împodobită cu argint. Zeița se numea Diana. Avea un templu frumos în care veneau păgânii să se închine și să-i aducă jertfe. Dimitrie era un argintar. El făcea statui mici, temple mici și alte mărunțișuri din argint. Se vindeca cu bani mulți și era bogat. Când a auzit pe Pavel că predică pe Hristos care nu locuiește în templu, ci în cer și în inima oamenilor s'a speriat că toți oamenii vor crede în Hristos și atunci nu vor mai cumpăra dela el statui de argint, și el va sărăci. De aceea, când Pavel a venit în piață și a început să vorbească despre Domnul Isus, Dimitrie s'a sculat și a strigat: „Ascultați, ce vă spun eu! Statuia zeiței Diana e căzută din cer și ea e sfântă. Pavel spune că Dumnezeuul lui e sfânt numai. Să nu-L credeți. El vrea să dărâme templul nostru frumos”. Atunci ascultătorii s'au infuriat și au început să strige: „Mare este zeița noastră, Diana”, și s'au repezit să-i prindă și să-l ucidă pe Pavel. Dar primarul orașului a alergat în piață și a luat pe Pa-

vel din mijlocul lor, și l-a făcut semn cu mâna ca să tacă. Atunci ei s'au liniștit și au plecat acasă.

Duminecă, 29 Ianuarie.

Pavel în Ierusalim

Textul: Faptele 21:15--40, 22:22--30.

Cuv. de aur: 1 Cor. 15.58.

Astăzi e Dumineca a 5-a. De aceea fiecare școală duminicală este rugată să facă o colectă în această zi și s'o trimită la casierul școalelor duminicale din țară: Ilie Craiovean, Strada Valea Mică 310, Moldova Nouă, jud. Caraș.

Cu acești bani ajutați să se inființeze școale duminicale în toate bisericile baptiste.

EXPLICAȚIUNI: În lecția de azi găsim pe Pavel în drum spre Ierusalim, după a treia călătorie misionară despre care am învățat Dumineca trecută. El pleacă din Cezarea, o cetate lângă marea Mediterană, spre Ierusalim. Aici e găzduit de ucenicul vechiu, Mnason din Cipru, care trebuie să fi fost adus la Hristos de Pavel, în timpul misiunii sale în această insulă. Apoi Pavel a stat de vorbă cu Iacov, fratele Domnului, care era păstorul bisericii din Ierusalim. Nu Iudeii din Ierusalim, ci cei din Asia mică, s'au răscolit împotriva lui Pavel. Ei îl auziseră predicând mântuirea nu prin Moise, ci prin Isus. Acum și ei sunt veniți la Ierusalim și aici se răscoală împotriva lui. Toată Palestina era atunci sub stăpânirea Romanilor. În Ierusalim era o garnizoană de soldați romani, condusă de căpitanul Claudius Lisias. Ei păzeau liniștea în oraș și în templu. De aceea au venit îndată și au luat pe Pavel din norod și l-au arestat. Cetățuia în care a fost dus Pavel, era un fel de cazarmă romană. Pavel a știut trei limbi cel puțin: limba latină, limba greacă, limba aramaică, ce se vorbea atunci în Palestina, și limba ebraică veche. Și aici Pavel a scăpat prin faptul că, era cetățean roman. Altmintrelea ar fi fost bătut mult.

Invățătură spirituală

1. CA ȘI ISUS. Pavel simte că în Ierusalim are să fie persecutat. „Duhul sfânt mă înștiințează din cetate în cetate, că mă așteaptă lanțuri și necazuri”. Dar misiunea mare de a predica Evanghelia și Iudeilor îl cheamă și el va merge orice îl așteaptă. Și Isus se dusese odată la Ierusalim cu același simțământ. Dar nici El, nici ucenicul său nu dau înapoi.

2. PAVEL VREA SĂ IMPACE PE CRESTINI IUDEI. În Ierusalim se pocăiseră mulți iudei, dar ei au rămas totuși „plini de râvnă pentru lege”. Deși promisera pe Hristos, ei nu se desbrăcaseră de mândria lor religioasă evreiască. Ei împărțeau și acum cu ceilalți iudei, credința că Neamurile nu pot fi mântuite dacă nu primesc și legea lui Moise. De aceea au fost foarte tulburați de vestile cari soseau la Ierusalim că Pavel învață pe toți Iudeii de printre Neamuri, să se lapede de Moise și „să nu mai trăiască potrivit cu obiceiurile”. Într-adevăr Pavel învața, că nici Moise, nici Legea și nici obiceiurile, ci numai harul și jertfa lui Hristos mântuiesc. De aceea iudeii creștini din Ierusalim erau foarte necăjiți de Pavel. Iacov și ceilalți presbiteri din Ierusalim, au rugat pe Pavel, să dovedească acestor iudei că el respectă legea. De bună seamă Pavel nu s'a simțit dator să facă acea ceremonie de curățire a nazireatului. Dar, pentruca să nu scandalizeze pe frații săi, s'a învoit să facă și acest lucru. Socoteala însă n'a reușit, căci iudeii de prin Asia, cari îl auziseră pe Pavel predicând, că mântuirea nu e prin lege, ci prin har, au dat cu ochii de el în templu și au făcut una din cele mai mari răscoale.

3. URA ȘI MÂNDRIA RELIGIOASĂ. Iudeii credeau că numai ei sunt poporul lui Dumnezeu. De fapt Dumnezeu îi lepădase, pentru necredința lor. Ei însă, credeau că toate celelalte popoare sunt spurcate și lepădate cu totul de Dumnezeu. Ele n'au dreptul la mila și îndurarea lui Dumnezeu. Această credință i-a umplut de mândrie și inchipuire mare. Ei priveau cu cel mai mare dispreț spre alte neamuri. De aceea erau nespuse de ju-

rioși pe Pavel, care predica pretutindeni că Dumnezeu iubeste pe toți oamenii și că nu caută în fața nimănui. Când el le-a vorbit așa, cum arată cap. 22, l-au ascultat cu atenție până a rostii, cuvântul: „Neamuri”. La acest cuvânt au izbucnit cu o furiă nebună. Ei nu puteau admite că Dumnezeu să trimită aceeași iubire și îndurare și neamurilor. De aceea la anul acestui cuvânt: „ei scoteau strigăte, își aruncau hainele și aruncau cu lărană în văzduh”.

INTREBĂRI: 1. În ce cetate găsim pe Pavel în lecția noastră? 2. Unde a găzduit în Ierusalim? 3. Cu cine s'a întâlnit Pavel în Ierusalim? 4. De ce a tinut el acele zile de curățire? 5. Cari iudei au făcut răscoala împotriva lui Pavel? 6. De ce s'au răscolit? 7. Pe ce cale a scăpat Pavel de bătaie?

Pentru copiii mici

În Duminica trecută am văzut pe Pavel în cetatea păgână, în care era să fie ucis, pentrucă credea în Dumnezeu. Când a scăpat din mâinile lor, Pavel a spus: „Rămas bun”, prietenilor lui iubiți și a plecat, împreună cu câțiva frați, spre orașul frumos, Ierusalim. Când au ajuns în oraș, era seara. Toți se grăbeau spre casele lor să se culce. Frații l-au dus pe Pavel la casa unui frate. Pavel a bătut la poartă și fratele a venit să-i deschidă. Când l-a văzut, i-a spus: „Bună seara, bine ai venit frate Pavel. Poștește în casă și te odihnește”. Sora i-a adus apă să se spele, apoi i-a pus pe masă mâncare. După aceea, i-a pregătit patul să se culce și să se odihnească. Pavel era foarte obosit, a zis: „Noapte bună” și s'a culcat. Dimineața, după ce s'a sculat și s'a închinat lui Dumnezeu, a plecat cu fratele la casa predicatorului Iacov, fratele lui Isus. Aici s'au adunat mulți frați din oraș. Pavel a luat un scaun, a șezut lângă masă și frații s'au așezat în jurul lui. Atunci a început să le povestească pe unde a umblat: „Am umblat prin multe țări străine, am trecut cu corabia peste Marea cea Mare, de mai multe ori și am vizitat multe sate și orașe mari. Pe unde am întâlnit oameni, le-am vorbit de Domnul Isus. Acești oameni erau păgâni, nu știau nimic despre Isus. Se închinau la soare și la chipuri de piatră și lemn. Dar ei au crezut în Domnul Isus și l-au pri-

mit în inimile lor". Frații ascultau ce le spunea Pavel și s'au bucurat că și alți oameni cred în Domnul Isus.

Și Domnul Isus se va bucura dacă vom spune de iubirea Lui și altora care încă nu-L cunosc.

Duminică, 5 Februarie.

Pe mare spre Roma

Textul: *Fapt. 25:1—12; 27:1—44; 28:11—16; 30—31.*

Cuv. de aur: 2 Timotei 4:7.

EXPLICAȚIUNI: Vă amintiți că la moartea lui Isus, guvernatorul roman, Filat, locuia în Ierusalim. După aceea reședința guvernatorului s'a mutat în Cesarea, o cetate romană, pe țărmul Mării Mediterane, în dreptul Samariei. Aici a fost adus Pavel din Ierusalim de căpitanul Lisias, la guvernatorul Felix, ca să fie scăpat deuciderea Iudeilor și să fie judecat. Pavel a stat aici închis doi ani. După aceasta Felix a plecat și în locul lui a venit, ca guvernator, Festus. El, la cererea Iudeilor, a adus pe Pavel în fața judecății. Când apostolul a văzut, că Iudeii vreau să-l ducă din nou în Ierusalim ca să-l omoare, s'a folosit de dreptul său de cetățean roman și a apelat să fie judecat de Cezarul din Roma. Cezarul era împăratul mării împărății, ce se întindea aproape peste toată lumea de atunci. După acest apel, Pavel a fost trimis sub escortă militară, la Roma, spre a fi judecat de Cezarul. Invățătorul să arate pe hartă, drumul făcut de Pavel pe mare. El a plecat dela Cezarea în prima zi spre mieznoapte până la Sidon. De aici pe la mieznoapte de Cipru a trecut spre Grecia. Harta dela urma Bibliei, are o linie punctată, care arată drumul. Au trecut apoi pe lângă insula Creta. De aici calea a fost foarte grea. Cu multe zigzaguri, a ajuns la Malta, și de aici s'au îndreptat spre mieznoapte și au ajuns la Roma.

Invățăturile spirituale

1. ACEEAȘI ACUZA. (25:7—8). Din apărarea lui Pavel se vede, că dușmanii Evangheliei l-au acuzat că e pericolul Statului și că lucrează împotriva Cezarului. E foarte interesant de știut, că dușmanii Evangheliei au repetat dealungul veacurilor aceeași

inviniuire. Domnul nostru a fost acuzat că vrea să se facă împărat împotriva Cezarului. Și azi dușmanii Evangheliei folosesc aceeași acuză mincinoasă. Ei spun, că urmașii lui Hristos, sunt un pericol pentru stat.

2. PRIETENIA ADEVARATA. Faptele Apostolilor au fost scrise de Luca, medicul iubit. El scrie: „Ăvem cu noi pe Aristarh Macedoneanul din Tesalonic”. (Fapt. 27:2). Aceste cuvinte spun mult. Luca e cu Pavel. A stat cu el tot timpul cât apostolul a fost închis la Cezarea. Apoi a plecat cu el în această călătorie grea. De bună seamă el, fiind medic, a îngrijit de sănătatea lui Pavel. Ce mare mângâiere e pentru un rob, un prieten care nu-l părăsește nici în cele mai grele încercări.

3. DOMNUL INCURAJEAZĂ PE PAVEL. Nu numai toți oamenii erau împotriva lui Pavel, ci se părea, că și vânturile și mările i se împotrivesc. Toată lumea din corabie a pierdut orice speranță de scăpare. Luca scrie: „...furtuna era așa de puternică, încât la urmă pierdusem orice nădejde de scăpare”. De aci se vede, că și inima apostolului Pavel a fost umplută de frică. Dar Domnul n'a părăsit niciodată pe robul Său. În clipa cea mai grea, i-a apărut în vis și i-a întărit inima și i-a redat nădejdea. Niciodată Domnul n'a părăsit pe copiii săi, în clipele cele mai grele, ci atunci a fost mai aproape de ei. Să avem și noi aceeași speranță.

4. PAVEL ÎNTĂREȘTE PE ALȚII. Când vin mari încercări peste oameni, se vede, că ceice au pe Dumnezeu, pot suporta mai bine povara vieții și nu sunt zdrobiți așa de repede de deznădejde. Ei au ceva în plus, au putere de sus. Ce mare e Pavel, când încurajează pe ceilalți să mănânce și ca să-i îndemne mai mult. „a luat pâine, a mulțumit lui Dumnezeu înaintea tuturor, a frânt-o și a început să mănânce”. Să avem și noi același curaj, de a ne ruga în fața altora și de a-i îndemna să fie mai plini de speranță.

5. MOARȚEA LUI PAVEL. În lecțiunile trecute am învățat despre viața celui mai mare om creștin de pe pământ. Am urmărit lucrarea lui în diferite țări pentru aducerea celor pierduți la Hristos. Dorul după sufletele pierdute l-a umplut de un nea-

stămpăr sfânt de a merge în toată lumea cu Evanghelia. Faptele Apostolilor îl duc până în Roma și nu ne spun ce s'a întâmplat mai departe. Totuși sunt unele urme istorice după cari se pare că lucrurile s'au petrecut în felul următor: Pavel a fost dus înaintea Cezarului și judecat. La prima judecată a fost eliberat pentru un timp și el a mai călătorit în misiune. Dar, apoi, Nero, Cezarul roman, a aprins Capitala Imperiului și a aruncat vina pe creștini. Pavel a fost arestat din nou. A stat iarăși în fața Cezarului și a fost condamnat la moarte. Pentrucă era cetățean roman, i s'a tăiat capul. Astfel s'a sfârșit viața de pe pământ a celui mai nobil și mai eroic urmaș al lui Hristos. Viața lui ne chiamă s'o urmăm.

INTREBĂRI: 1. Unde era pe vremea lui Pavel, reședința guvernatorului roman? 2. Cine au fost Felix și Festus? 3. De ce a fost acuzat Pavel de către iudei? 4. Cum de a avut Pavel dreptul să apeleze la Cezarul? 5. Pe cine a avut Pavel de tovarăși pe drum? 6. Cine știe să arate pe hartă drumul făcut de Pavel? 7. Cum a murit Pavel?

Pentru copiii mici

Pavel a fost un prieten iubit al Domnului, care predica Evanghelia și din această pricină a fost de multe ori prins, chinuit și aruncat în închisoare. Toate le-a suferit fără să murmure. A fost dus în fața judecătorilor care au hotărât să-l trimită să fie judecat de împărat. Pavel a fost scos din temniță și urcat pe o corabie mare. Aici au fost puși niște soldați înarmați care să păzească pe Pavel. Multe zile și nopți au călătorit pe mare, fără să vadă altceva decât cerul deasupra și marea de desubt. Cerul era senin și marea liniștită, când au plecat. Dar într'o dimineață, când s'au sculat, au văzut că cerul e acoperit de nori negri și un vânt aspru și rece începuse să sufle cu putere. Valurile mării se ridicau și legănau corabia încoaci și încolo, gata să o răstoarne. Călătorii se uitau cu frică la valurile mari. Vântul nu mai înceta, iar valurile erau din ce în ce mai furioase. Călătorii s'au îngrozit și așteptau să moară din clipă în clipă. Erau așa de triști că n'au mâncat timp de două săptămâni. Încă și Pavel a crezut că nu vor mai scăpa. Dar Dumnezeu ca-

re are grijă de toți. A trimis un inger în vis lui Pavel ca să-i spună că nu vor muri și că în curând vor ajunge la pământ uscat. Pavel s'a bucurat și a încurajat pe tovarășii lui. Cu toții s'au așezat la masă și după ce Pavel a mulțumit Domnului, au mâncat. A doua zi au ajuns la pământ și cu toții s'au coborât de pe corabia ruptă de furtună, sănătoși și vioși că au scăpat cu viață.

Duminică, 12 Februarie.

Tinerețea lui Isus

Textul: Luca 2:40—52; Matei 13:47—58.

Cuv. de aur: Luca 2:52.

EXPLICAȚIUNI: Am studiat în șase lecțiuni viața măreață a lui Pavel. Acum vom studia în niște lecțiuni viața și mai glorioasă a Domnului Isus Hristos. E interesant să ne amintim că, în timp ce Isus era copil, în Nazaret, Pavel era tot copil în Tars și Ioan Botezătorul în munții Iudעי. Nazaretul, satul în care a crescut Domnul Isus, se găsește la apus de Marea Galileii. Era un sat simplu și sărac. Tatăl adoptiv al lui Isus era tâmplar de meserie. Familia era foarte săracă. Maria a mai avut cel puțin șase copii. Intrucât despre Iosif nu se mai amintește nimic în Biblie după călătoria în Ierusalim, se crede că el a murit de tânăr. Isus a învățat dela el tâmplăria și a lucrat la această meserie. A trebuit să muncească mult și din greu ca să țină pe mama Lui iubită și pe frații și surorile Lui mai mici. Până la treizeci de ani a muncit mult în atelierul său sărac de tâmplărie.

Dar natura din jurul Nazaretului era frumoasă. Dealurile erau pline cu crini și alte flori frumoase. Isus a petrecut aici mult timp singur cu Tatăl Său în rugăciune.

Învățăturile spirituale

1. **INTRUPAREA LUI ISUS.** În studiul nostru despre Fiul lui Dumnezeu e bine să ținem minte că El a existat și înainte de naștere. El e a treia persoană din Dumnezeire și a existat din veșnicie împreună cu celelalte fețe divine: Tatăl, Fiul și Duhul sfânt. E o mare taină cum s'a intrupat Dumnezeu într'un copilăș, dar dragostea Lui mare a făcut acest lucru.

2. **ISUS CA OM.** Dar Domnul Isus

a fost în acelaș timp și om adevărat. Din copilărie a crescut în trei feluri cari sunt pline de învățătură pentru orice tânăr sau tânără. 1. A crescut în înțelepciune. El a învățat tot mai mult din Scripturile Vechiului Testament. Mama sa l-a învățat în toate adevărurile divine. Cu fiecare zi băiatul Isus era mai înțelept. 2. A crescut în statură. Domnul Isus n'a fost un copil bolnăvicios și mititel. Nu. El a crescut în statură. A fost sănătos, curat și harnic. El e pilda tinerilor și în această privință. 3. Era tot mai plăcut înaintea lui Dumnezeu și înaintea oamenilor. Oamenii din Nazaret iubeau pe băiatul Isus, căci era un bun, deștept și serviabil. Dar Dumnezeu îl iubea mai mult, căci Domnul Isus petrecea mult timp în rugăciune și cugetare sfântă. În toate acestea El e o pildă mare pentru tinerii și fetele de azi.

3. PIERDEREA LUI ISUS. În Israel era un obicei ca, la doisprezece ani, fiecare copil să fie dus în templul din Ierusalim, la praznicul Paștilor. Înainte de aceasta părinții învățau pe copii în legea lui Moise și în prorocii. Astfel Domnul Isus a fost dus în templu la această vârstă. Bătrânii l-au întrebat, ca să vadă cât de mult a învățat și au rămas uimiți de înțelepciunea Lui. Între timp părinții lui Isus au plecat uitând de El. Din felul cum au pierdut ei pe Isus, putem învăța și noi ceva. De multe ori prin lipsa noastră de rugăciune, prin nepăsare, sau prin ceva păcat, pierdem pe Isus. Dacă ai pierdut pe Domnul, întoarce-te înapoi la viața de rugăciune și de evlavie și îl vei găsi.

4. MUNCA E SFÂNTĂ. Dumnezeu putea rândui ca Isus să se nască într-o familie bogată, unde să nu aibă nimic de făcut. Dar El a găsit un alt plan. A așezat pe Domnul într-o familie săracă, unde avea de muncit din greu pentru întreținerea ei. Isus a lucrat zi și noapte o muncă grea în atelier la tâmplărie, până la vârsta de treizeci de ani. Prin aceasta Isus a arătat că munca este sfântă. Nu-i rușine a munci, ci e o cinste. Orice muncă e sfântă. Nu e rușine a lucra cu mâinile. Și Isus a lucrat cu mâinile. Și Dumnezeu lucrează. E rușine a fura și a lenevi. Lenevia e din iad.

5. PESCAR DE OAMENI. În Matei 13:47—58, îl găsim pe Isus pescar de oameni. El vrea să prindă sufletele în

mreja iubirii Sale. Vine din nou în patria Sa să-și aducă la pocăință cunoscuții. Dar ei îl resping. Ce durere!

INTREBĂRI: 1. Unde se găsea Nazaretul? 2. Câți copii erau în familia lui Isus? 3. Ce meserie a învățat Isus? 4. De ce a trebuit să muncească mult la tâmplărie? 5. Cine a fost Isus înainte de naștere? 6. Cum a crescut Isus? 7. Cum puteam pierde pe Isus? 8. De ce munca e sfântă? 9. De ce n'au primit Nazaritenii pe Isus?

Pentru copiii mici

Domnul Isus, când a fost copil, era ascultător și supus părinților Săi. De aceea, i-au promis că-L vor duce la Ierusalim la sărbătoarea Paștilor, să vadă templul cel frumos și să se închine lui Dumnezeu. Isus era voios că va putea să vadă templul cel mare și vestit. Înainte de Paști au plecat, împreună cu rudele și cu cunoscuții, unii pe jos, iar alții călare pe cămile și pe asini. Isus și prietenii Lui nici, cântau psalmi de laudă lui Dumnezeu. După o călătorie lungă și obositoare, pe drumul plin de praf și în căldură, au ajuns la Ierusalim. Orașul era plin de călători veniți de pretutindeni să se închine. Micul Isus căuta cu privirea clădirile mari să vadă mai repede Casa Domnului. Îi plăcea mult să se ducă la Casa Domnului, să se roage și să cânte împreună cu ceilalți închinători. Isus știa să citească și citea cu multă sârguință și plăcere cărțile profeților vechi. Când a văzut Casa Domnului, Isus săltă de bucurie și părea că nu voia să se mai despartă de ea. După ce trecură zilele Paștilor, închinătorii plecară spre casele lor. Când Maria a căutat pe Isus, nu l-a aflat nici printre rude, nici printre prietenii Lui. Îngrijorată, a plecat împreună cu Iosif să-L caute. Trei zile L-au căutat prin oras pe la toți cunoscuții, întrebând de El. Dar nimeni nu-L văzuse. Atunci au intrat în templu și, spre marea lor mirare, Isus era acolo în mijlocul unui grup de preoți și oameni învățați, cărora le citea din Cuvântul lui Dumnezeu și le punea întrebări. El vorbea așa de frumos încât toți erau mirați de deșteptăciunea Lui.

Bucuria cea mai mare a lui Isus a fost să meargă la Casa Domnului și să asculte Cuvântul lui Dumnezeu. Iubiți și voi, copiilor, Cuvântul lui Dumnezeu? Ascultați și voi în liniște când

se citește din Biblie? Vă place să vă duceți la biserică, să vă rugați Domnului?

19 Februarie.

Domnul își începe lucrarea

Textul: Luca 3:15-23; 4:1-15.

Cuv. de aur: Matei 6:33.

EXPLICAȚIUNI: Ioan Botezătorul a început să predice și să boteze cu căteva luni înainte de ce Isus a pornit în misiunea Sa. N'a lucrat mult timp, căci Irod l-a închis. Irod era împărat peste Iudea, sub imperiul roman. El ducea o viață foarte păcătoasă. Luase pe nevasta fratelui său, Filip, o femeie decăzută și ucigașă și mai făcuse o mulțime de alte lucruri rele.

Înainte însă de a fi arestat, Ioan a botezat și pe Isus în apele Iordanului, ceva mai sus de unde ele se varsă în Marea Moartă. După ce a fost botezat, Domnul Isus a mers în pustiu ce se găsește între Ierusalim și marea Moartă. Era un pustiu foarte sălbatec, fără nicio urmă de viață, nisipos și înspăimântător.

Invățături spirituale

1. **MARTURIA LUI IOAN.** Ioan Botezătorul a fost trimis să pregătească lui Isus calea. El a fost foarte credincios în lucrul său. A fost plin de umilință. Nu e vrednic nici să-i deslege cureaua încălțămintelor lui Isus. El arată că Isus va boteza nu numai cu apă, ci și cu Duh sfânt și cu foc. De sigur pe ceice se vor pocăi. Pe rest îi va arunca, întocmai ca pe pleavă, în focul care nu se stinge.

2. **CURAJUL LUI IOAN.** Ce îndrăzneală la Ioan, să meargă la însuși regele și să-l mustre pentru păcatele sale! El a ținut la dreptate mai mult ca la viață.

3. **BOTEZUL LUI ISUS UN MODEL.** Domnul Isus ne-a dat o pildă desăvârșită în toate, deci și în botez. Dacă botezul copiilor ar fi după voia lui Dumnezeu, ingerul care a înștiințat-o pe Maria de nașterea lui Isus, i-ar fi spus să-l și boteze de mic. Dar El a așteptat până a fost de treizeci de ani. Atunci a mers la Iordan, a intrat în apă și a fost botezat cu cufundare. Noi îl urmăm întocmai pe Domnul Isus.

4. ISPITELE LUI ISUS SUNT O MARE INVATĂTURĂ PENTRU NOI:

a) *Să nu fie om adevărat.* Domnul Isus s'a intrupat ca să trăiască o viață întocmai ca a noastră, dar fără păcat. El a vrut să guste viața în întregime. Dar când a flămânzit tare, Diavolul l-a ispitit să-și folosească puterea divină pentru a scăpa de foame. Dar Isus l-a răspuns cu aceste cuvinte atât de mărețe: „Omul nu va trăi numai cu pâine, ci cu orice cuvânt ce iese din gura lui Dumnezeu”. Deci lucrurile spirituale sunt mai de preț decât cele trupești, nu trebuie jertfite pentru acestea.

b) *Ispita căii ușoare.* Diavolul știa că Isus a venit pe pământ să cercetească toată lumea pentru Sine. Pentru aceasta trebuia să ia calea grea a crucii și a Calvarului. De aceea Satana îi înbie o cale mult mai ușoară pentru a stăpâni toată lumea, dar o cale păcătoasă: să i se închine. Dar Isus vrea mai bine calea grea a crucii, decât calea ușoară a compromisului și păcatului.

c) *Să ispitească pe Dumnezeu.* În a treia ispită diavolul a îndemnat pe Isus să ispitească pe Dumnezeu. N'avea niciun rost aruncarea de pe stâna templului decât să pună pe Dumnezeu la încercare. E păcătos însă a cesti lucrul, de a te juca cu promisiunile lui Dumnezeu, de a-L pune așa la probă.

5. **ISUS, PLIN DE PUTEREA DUHULUI.** Așa și-a început El lucrarea. Așa trebuie să ne-o începem fiecare din noi. Duhul sfânt să umple întregă viața noastră.

INTREBĂRI: 1. Cine a botezat pe Isus și unde? 2. Ce învățături scoatem din botezul lui Isus? 3. Prin ce dovedești că Ioan Botezătorul a fost curajos? 4. De ce a fost închis? 5. Care a fost prima ispită a lui Isus? 6. Dar a doua? 7. Dar a treia? 8. Cum și-a început Isus lucrarea?

Pentru copiii mici

În țara sfântă unde a trăit Domnul Isus, se află o apă mare, numită Iordan. Pe o parte a râului cresc copaci frumoși și iarbă verde împetriștată cu floricele mirositoare, iar pe cealaltă parte se întinde un pustiu, un loc gol, fără verdeală, fără iarbă și fără flori. Aici e numai nisip. Aici în pustietate a trăit un om cu numele Ioan. El iubea pe Domnul și Domnul îl iubea pe

el. Ioan trăia foarte simplu. Era îmbrăcat cu o haină de păr de animal numit cămilă. Cămila e un fel de cal cu o cocoasă mare pe spate. La brâu era încins cu o curea lată, iar în picioare avea sandale. El s'a dus în pustia aceea să se roage. Apoi a venit pe malul Iordanului și a început să vorbească oamenilor care se adunau acolo. Le-a spus că trebuie să se pocăiască de păcatele lor, pentrucă Domnul îi va pedepsi dacă nu se vor face buni. Oamenii veneau la Iordan ca să-l asculte și apoi plângând pentru că au supărat pe Dumnezeu cu viața lor păcătoasă, se pocăiau și Ioan îi boteza în apa Iordanului. În fiecare zi veneau mulți oameni la Ioan să-l asculte. A venit într-o zi și Domnul Isus și Ioan l-a botezat și pe El. Ioan era așa de voios că L-a văzut pe Domnul Isus. Nu vrei copii să-L cunoașteți și voi pe Domnul? El vrea să vină și la noi să ne aducă bucurie. Hai să-l cântăm o cântare mică și frumoasă: „Isus știu mă iubeste”.

Duminecă, 25 Februarie.

Domnul predică Evanghelia

Textul: Luca 4:16—37.

Can. de aur: Luca 4:18.

EXPLICAȚIUNI: După împrăștierea Iudeilor, pentru că nu mai puteau merge să se închine la Ierusalim des, au început să zidească pretutindeni un fel de case de închinăciune, numite sinagogi. În fiecare sat sau oraș unde erau mai mulți Iudei, era și o sinagogă. Aici erau câțiva bătrâni care explicau legile și proorocii. O astfel de sinagogă era și în satul lui Isus, în Nazaret. El a mers regulat în fiecare Sâmbătă la această sinagogă de când era copil mic. Acum s'a întors din misiune și a mers iarăși în sinagogă. Aici erau mai multe cărți din Vechiul Testament, desfăcute unele de altele. Într-ele era și „cartea proorocului Isaia”. Nazaritenii n'au primit învățătura lui Isus, ei l-au dus pe un deal din apropierea orașului, vrând să-l arunce jos. Isus atunci și-a mutat locuința în Capernaum, un oraș comercial de lângă marea Galileii (vezi harta). Aici venea lume din toate părțile Galileii și aici deci era un loc mai bun de unde să fie răspândită Evanghelia Împărăției.

Învățătură spirituală

1. **OBICEIUL SAU.** Domnul Isus avea un obicei bun din copilărie. El se ducea regulat în ziua Sabatului la sinagogă. Și sunt sigur că se ducea la timp. El e pilda noastră și în această privință. Să avem și noi obiceiul de a merge regulat la casa Domnului, în fiecare Duminecă și la fiecare timp de serviciu. Să mergem și noi la timp și cu inima pregătită de a ne închina.

2. **O EVANGHELIE ÎNTREAGĂ.** Mulți s'au întrebat despre ce vorbește Domnul Isus în v. 18, despre nevoile trupești sau despre cele sufletești? Răspunsul adevărat este: despre amândouă. Evanghelia sa a înălțat multă sărăcie trupească și sufletească: a vindecat multe inimi de boli trupești și sufletești; a eliberat mulți sclavi robiți de oameni și de păcat; a dat multă vedere trupească orbilor în spitalele creștine și multă lumină duhovnicească prin Duhul sfânt; a eliberat pe mulți apăsai de păcat și de robia omenească. Dacă lumea ar asculta de Hristos, ea ar scăpa și de durerile trupești și de cele sufletești. Isus aduce o mântuire întreagă.

3. **MÂNDRIA RELIGIOASĂ.** Care a fost motivul că Nazaritenii n'au primit pe Isus, ei s'au poticnit în evintele Lui? Există un singur răspuns: mândria religioasă. Nazaritenii se credeau buni, drepti, fii ai lui Avraam și mult mai sus decât păgânii. Ei aveau părerea rățăicită a tuturor Iudeilor că religia se mostenește și că a-lărnă de sânge. Deci numai cei ce sunt din sângele lui Avraam, au harul lui Dumnezeu. Deci ei nu se puteau învoi ca Isus să știe mai mult decât ei să le predice lor pocăința. El a văzut unde e rățăicirea lor. De aceea Domnul Isus le-a spus două pilde din Vechiul Testament din cari reiese că nu sângele te recomandă înaintea Lui, ci credința. De aceea Dumnezeu a ales văduva păgână din Sarepta Sidonului și pe Naaman Sirianul, pentrucă în ei era mai multă credință decât în Israel. Ispita aceasta de a te cred drept și bun față de alții se apropie și azi de orice om credincios. Trebuie să știm că avem totdeauna nevoie de pocăință și de un spirit umil înaintea lui Dumnezeu.

4. **ISUS NE POATE SCAPA DE ORICE RAU.** El si-a dovedit puterea în sinagoga din Capernaum. Un om era stăpânit de robia diavolului, dar,

la un cuvânt al Domnului, dracul a dispărut. Isus e Domnul universului. Să nu ne temem de nimic dacă îl avem pe El.

INTREBĂRI: 1. De ce au zidit iudeii sinagogi? 2. Ce obicei bun a avut Isus? 3. De unde a citit El în sinagoga din Nazaret? 4. De ce Nazaritenii n'au primit pe Isus? 5. Ce pilde din Vechiul Testament le-a spus El? 6. Ce a vrut El să-i învețe prin aceste pilde? 7. Unde s'a mutat Isus din Nazaret? 8. Arată pe hartă Capernaumul!

Pentru copiii mici

Într-o zi, când a intrat în templu, Isus a fost rugat să treacă la amvon și să predice din Cuvântul Domnului. Isus a luat în mână Cartea Profetilor, a deschis-o și a început să citească din ea. După aceea a pus-o pe masă și a spus că Dumnezeu vrea ca toți oamenii să se pocăiască, de aceea a trimis pe Fiul Său, care să-i învețe să se întoarcă din păcat, căci atunci vor fi iertați și vor merge în ceruri. Toți ascultau cu mirare cele spuse de Isus, dar când a spus că El e Fiul lui Dumnezeu, s'au mâniat. L-au scos afară din templu și L-au dus, mereu strigând, pe un munte ca să-L arunce în prăpastie. Dar Domnul a scăpat din mâinile lor și a plecat în alt oras, unde a predicat din nou Evanghelia.

Noi vom fi copiii iubiți ai lui Dumnezeu, dacă vom predica Evanghelia tuturor pe care-i cunoaștem, așa cum a făcut Isus.

Duminecă, 5 Martie.

Prietenul futuror

Textul: Luca 5:27—35: 7:1—10.

Cuv. de aur: Ioan 9:4.

EXPLICAȚIUNI: Dărilor nu erau adunate pe vremea lui Isus, de stat direct, ca azi prin percepții. Ci se forma niște societăți ale așa numiților *publicani*, sau în românește, vameși, cari adunau dările dela popor. Societățile acestea apoi plăteau în sume mari, darea către stat. De sigur societățile de vameși adunau mult mai mult dela popor, decât trebuia să dea satului. Mai ales în țările ceuere de romani, ca și Palestina, vameșii făceau mare jaf și multe înselecțiuni. De aceea erau priviți ca cei

mai păcătoși oameni și erau urțiți de toată lumea. Un astfel de vameș a fost Matei sau Levi. El avea un post însemnat în Capernaum, unde putea să adune averi cel puțin tot așa de multe ca și Zacheu în Ierihon. Fariseii erau o sectă evreiască, ce se ținea mai sfântă ca toată lumea. Cărturarii erau oamenii anume pregătiți în școlile iudaice, pentru a învăța pe oameni în sinagogi. Burdufurile erau un fel de vase de piele în cari se ținea apă, vin, etc.

Capernaumul, ca și toată Palestina, era sub stăpânire romană. Armata mândră a Romei domnea pretutindeni. În Capernaum era o garnizoană romană, în frunte cu un sutas, care stăpânea toată partea aceea a Galileii. El a zidit sinagoga din Capernaum ale cărei ruine se văd și acum în Palestina. Slujitorul său, nu era un servitor, ci un rob cumpărat în târg.

Învățăturile spirituale

1. **CHEMAREA LUI LEVI.** De bună seamă Levi auzise pe Isus predicând și inima lui fusese mișcată. Conștiința îl muștra pentru ocupația sa păcătoasă și el dorea o viață mai nobilă și mai fericită decât cea închinată banului furat. Isus a știut dorința sufletului lui Matei. El avea puterea să schimbe pe acest tânăr păcătos într'un mare apostol al Său. L-a chemat deci, și Levi, fără nicio șovăire sau amânare, „a lăsat tot, s'a sculat și a mers după El”. Ce bine ar fi dacă tinerii de azi ar răspunde tot așa de repede la chemarea lui Isus!

2. **CASA ÎN SLUJBA DOMNULUI.** Până acum casa lui Levi era locul de întâlnire a celor mai mari păcătoși. Aici se făceau cele mai păcătoase planuri și cele mai nelegiuite petreceri. Odată cu pocăința sa, Levi își închină și casa în slujba Domnului. El face din ea un locas de închinăciune și de propovăduire a Evangheliei. Face un mare ospăț la care invită pe Isus și pe cei mai păcătoși prieteni ai săi, ca ei să audă vestea Evangheliei iubirii. Să punem și noi tot ce avem în slujba vestirii Evangheliei.

3. **ISUS ȘI PĂCĂTOȘII.** Isus e prietenul tuturor celor decăzuți. El nu aprobă viața lor, dar îi iubește și dorește să-i mântuiască. El are putere să facă din ei mai nelegiuit om, un ma-

re credincios. De aceea, El se aşează la masă cu prietenii de păcate ai lui Levi. Iubirea divină se pogoară până la cei mai nelegiuïți oameni ca să-i mântuiască! Ea cheamă la pocăința pe toți oamenii.

4. **PETEC NOU PE HAINA VECHIE.** Aceasta înseamnă să trăiești o viață nouă într-o religie învechită. Dar mai înseamnă și altceva. Câteodată vedem pe unii conducători ai bisericilor cerând viața sfântă dela tinerii cari nu sunt născuți din nou. Ei au o viață veche, lumească, firească și conducătorul vrea să pună pe ei petecele vieții curate. E greșit. Trebuie schimbată haina. Trebuie născută din nou întreagă viața. Atunci numai putem accepta roadele ei sfinte. Fapte noi nu se pot agăța pe o viață veche.

5. **UN SUTAȘ MINUNAT.** Te-ai aștepta ca sutașul din Capernaum să fie un om rău, aspru și mândru. El nu era iudeu, ci roman. Era militar de mulți ani și cea mai mândră armată de pe pământ a fost armata romană. Iarăși romanii se credeau superiori tuturor neamurilor și priveau cu dispreț spre toți ceilalți oameni. Robul său era din clasa celor mai de jos oameni. Robii erau vânduți în târguri și prețuiau mai puțin ca azi animalele. Nimeni nu se întrista că murea un rob. Totuși e minunat că în acest sutaș se găsesse următoarele trei lucruri mari:

a) *Iubire față de străini și robi.* Bătrânii iudeilor i-au spus lui Isus: „...iubește neamul nostru și ne-a zidit sinagoga”. Iarăși vedem iubirea lui față de acest rob „la care vinea foarte mult”. Inima lui era plină de milă față de toți cei nefericiți.

b) *Umilință și pocăință.* Desi era bun și milos, totuși se simtea nefericit ca Isus să intre în casa lui.—

c) *Credință mare.* El a avut deplină încredere că Isus poate să-i vindece robul. Domnul, auzind cuvintele lui, a spus: „Vă spun că nici chiar în Israel n'am găsit o credință atât de mare!” Să avem și noi aceste calități pe cari le-a avut sutașul.

INTRĂBĂRI: 1. Cum adunau romanii darea? 2. Unde avea Levi slujbă? 3. Cum a răspuns el chemării lui Isus? 4. Ce a făcut el în casa lui? 5. Ce înseamnă petec nou pe haină veche? 6. Ce calități bune a avut sutașul?

Pentru copiii mici

Domnul Isus a fost prietenul tuturor oamenilor. Așa trebuie să fim și noi. Zahcu a fost un om bogat. El și-a adunat bogății multe, multe, înșelând pe alții. De aceea toți oamenii îl urau. El nu avea prieteni și era trist. Domnul Isus l-a întâlnit, a intrat în casa lui și Zahcu s'a pocăit. Acum e plin de bucurie că Domnul Isus e prietenul lui.

Petru era un pescar sărac. Domnul Isus se plimba pe malul apei, când l-a întâlnit și i-a zis: „Vrei tu Petre să fii prietenul Meu?” Petru a primit cu bucurie și l-a iubit mult pe Domnul.

Ioan era un pescar tânăr și plăcut. Domnul l-a iubit și a fost prieten cu el. Nicodim era un om bătrân, bogat și învățător al Evreilor. Domnul a stat cu el de vorbă și l-a învățat despre viața veșnică. Marta și Maria erau două surori. Ele l-au iubit pe Domnul, l-au cusut haine frumoase și l-au pregătit mâncare gustoasă. Domnul mergea adesea să le viziteze și le vorbea despre Dumnezeu. Ele se bucurau că Domnul e prietenul lor.

Domnul i-a ajutat pe toți. Când a întâlnit un om necăjit, l-a mângăiat. O femeie avea o fetiță bolnavă. Ea era foarte tristă. A auzit că Domnul ajută pe cei bolnavi și a plecat să-l cheme. Domnul s'a dus și a vindecat fetița. Domnul a fost prieten cu bogății și cu săracii, cu cei măhniiți și cu cei veseli, cu cei buni și cu cei răi, pe care a încercat să-i aducă la Dumnezeu.

Și noi trebuie să fim prieteni cu toată lumea. Și copiii săraci trebuie să fie prietenii voștri. Și cei bolnavi și necăjiți. Atunci Domnul vă va iubi și vă va spune: „Eu vreau să fii prieten cu voi”.

Duminecă, 12 Martie.

Domnul Invață pe alții să slujească

Textul: Luca 6:20—38; 10:1—12.

Cuv. de aur: Ioan 14:12.

EXPLICAȚIUNI: Primul text e o parte din măreața predică de pe munte a lui Hristos. Ea a fost ținută după ce Isus a ales pe cei 12 apostoli. Al doilea text conține sfaturile date celor șaptezeci, cari erau trimiși, doi câte doi, în cetățile prin cari avea să trea-

că Isus. El le-a poruncit să nu ia pungă, traistă și încălțăminte, pentru că era sigur că vor primi dela cei credincioși pe unde vor trece, cele de trebuință. „Căci vrednic este lucrătorul de plată sa”. În Răsărit era obiceiul ca, atunci când se întâlneau doi oameni, să se întrebe de sănătate în așa fel că de multeori convorbirea lor ținea, ore întregi. Isus n'a vrut ca ucenicii Săi să piardă vremea cu așa ceva.

Invățătură spirituală

1. ISUS DĂ FERICIRE PREZENTA. Foarte mulți oameni cred că ucenicii adevărați ai lui Isus nu mai au nicio bucurie și nicio fericire pe acest pământ. Ei se lapădă de fericirea de aici, pentru cea din altă lume. Dar Isus nu învață așa ceva. De sigur copiii lui Dumnezeu vor fi fericiți în ceruri, dar fericirea lor începe de aici. Isus nu spune: „Ferice va fi...”, ci „Ferice este...”, de cei ce îi urmează. Cei mai fericiți oameni de pe pământ azi sunt urmașii adevărați ai lui Iristos.

2. FERICIREA ATĂRNA DE CALITĂȚILE LĂUNTRICE ALE OMULUI ȘI NU DE BOGĂȚILE SALE SAU DE IMPREJURĂRILE ÎN CARI TRĂIEȘTE. Lumea crede că fericirea atârnă de ceea ce ai, dar Isus spune că ea atârnă de ceea ce ești. Lumea învață că fericirea stă în lucrurile din afară, în bogății, lux, pompă, laudă, posturi, etc.; Isus însă spune că fericirea stă în sufletul tău, în iubirea, bunătațea, curăția lăuntrică, liniștea și încrederea ta în Dumnezeu. Dacă sufletul unui om e plin de gânduri și dorinși rele, dacă ura, patima și îngâmfarea îl stăpânesc, el ar fi nefericit, chiar de ar fi în rai. Dar dacă lăuntru unui om are iubirea lui Isus, are harul ceresc, are încrederea copilărească în dragostea Tatălui, oriunde va fi acest om și oricât de sărac ar fi, e fericit. Fericirea nu stă în ceea ce ai, ci în ceea ce ești în inima și lăuntru tău.

3. CEA MAI GREU PORUNCA: SĂ IUBEȘTI PE DUȘMANII TĂI. Totuși Isus și-a iubit dușmanii și s'au rugat pentru ei când L-au răstignit. Dacă ne gândim că dușmanii noștri luptă împotriva lui Dumnezeu, dacă ne dăm seama că ei sunt suflete pierdute stăpânite de diavolul, nu e greu să-i iubim și să ne rugăm pentru ei.

4. SECERISUL SUFLETELOR PIERDUTE. Secerisul este mare, a spus

Isus. Dar nu a fost niciodată mai mare ca azi. Câte suflete pierdute se pierd fără să audă Evanghelia. Să încercăm să fim secerători.

5. GRADE ÎN IAD. Domnul Isus spune că cei ce refuză pe trimișii Săi, au un mare păcat. Și El adaugă: „Eu vă spun că, în ziua judecării va fi mai ușor pentru Sodoma, decât pentru cetatea aceea”. Cum să înțelegem aceste cuvinte? De sigur oamenii din Sodoma vor merge în iad. Ei nu pot merge în cer, căci nu sunt născuți din nou. În iad vor merge și cei ce resping pe trimișii Domnului. Cum va fi mai ușor pentru unii decât pentru ceilalți? Există un singur răspuns: în iad fiecare om va suferi în măsura fărădelegilor sale. Viermele conștiinței îl va chină în măsura păcatului său.

INTREBĂRI: 1. Cui a spus Isus cuvintele din primul text? 2. Dar din al doilea? 3. Când vor căpăta fericirea urmașii lui Isus? 4. In ce stă fericirea? 5. Care e cea mai grea poruncă? 6. Va exista vreo deosebire în iad?

Pentru copiii mici

Ce viață curată și frumoasă a trăit Domnul Isus! El era plin de dragoste și milă. Era umil și blând. Cu toate că a fost Fiul lui Dumnezeu, El n'a cerut să fie servit. Noi, când avem servitori, îi trimitem să lucreze și le poruncim. Noi știm numai să dăm porunci. Domnul Isus ne-a învățat însă, să fim umiliți, să servim pe aproapele nostru și să-l ajutăm în nevoi.

El umbla din sat în sat și vindeca mulți bolnavi. Mângâia pe cei intrinșali. Într-o zi fu chemat la o felită care murise. Domnul era ocupat, totuși a plecat s'o învieze. În altă zi era obosit de drum când a venit la El un căpitan și L-a rugat să vină la servitorul lui care era foarte bolnav. Isus a plecat să-l vindece. Într-o seară, târziu de tot, pe când voia să se culce, bătu la ușa Lui un învățat evreu și L rugă să-i explice calea către cer. Isus sezu lângă el și-l învăță cu multă bucurie. Toată ziua învăța pe oameni, în case, pe stradă, pe munte, în pustie. El a făcut numai bine tuturor. Și n'a cerut în schimb nimic. El ne-o învățat pe noi să servim pe frații noștri și atunci vom fi asemenea Lui.

Noi, copiii, trebuie să ajutăm pe toți. Celor săraci să le dăm din bunurile noastre. Pe cei flămânzi să-i săturăm, celor necăjiți să le dăm mângâiere, celor goi încălțăminte. Să au

treceam pe lângă vreun sărac necăjit fără să-l ajutăm cu ce avem, căci atunci nu semănăm cu Domnul și nici nu vom fi moștenitorii vieții veșnice.

Duminecă, 19 Martie.

Sufletul după moarte

Textul: Luca 23:39-43; Filip. 1:21-27; 2 Cor. 5:1-9.

Cuv. de aur: 2 Cor. 5:1.

EXPLICAȚIUNI: În primul text e o convorbire între Isus și tâlharul de pe cruce. Al doilea text face parte din epistola către Filipeni, scrisă din închisoarea din Roma.

Învățătură spirituală

1. TALHARUL S'A DUS LA MOARTE CU ISUS ÎN RAIU. Se vede că tâlharul care s'a pocăit, a urmărit pe Isus tot timpul. El i-a văzut fața blândă și resemnată. I-a auzit rugăciunea pentru dușmani. În toată purtarea lui Isus a observat mai întâi că e nevinovat și apoi credința că Isus e Mesia, Fiul lui Dumnezeu, a început să încolțească în inima lui. Atunci când celălalt tâlhar L-a atacat și L-a batjororit pe Isus, acesta l-a luat apărarea: „Nu te temi tu de Dumnezeu, tu, care ești sub aceeași osândă? Pentru noi este drept, căci primim răsplata cuvenită pentru fărădelegile noastre; dar omul acesta n'a făcut niciun rău”. De aici se vede că temerea de Dumnezeu pătrunsesse în inima lui. El simțea că e vinovat și că merită pedeapsa de a fi răstignit. Iarăși vedea viața curată a lui Isus în toată strălucirea ei. După această mărturisire, a avut curajul să se îndrepte spre Isus cu o rugăciune: „Doamne, adu-ți aminte de mine când vei veni în împărăția Ta”. El recunoaște în aceste cuvinte pe Isus ca Domn. Crede că El va veni odată să-și întemeieze Împărăția și dorește măcar să-și aducă Hristos aminte de el. Dar a primit mult mai mult decât a cerut. Așa știe să răspundă Isus rugăciunilor sincere: „Adevărat îți spun că astăzi vei fi cu Mine în raiu”. Cum să înțelegem aceste cuvinte? Ce a mers din Isus și tâlhar în ceruri în acea zi? Corpurile lor au fost puse în mormânt în acea zi. Există un singur răspuns: sufletele lor s'au dus în acea zi în raiu. Din aceasta reiese că viața nu se gâz în moarte, că omul nu înțelegează de a fi în clipa trecerii din această viață. Sufletul lui

trăiește mai departe. Ființa lui adevărată există și după aceea. Tâlharul a existat și există și azi în raiu. El își dă seama că există acolo și e fericit. Unde e raiul? La Dumnezeu. Acesta e răspunsul adevărat. „Vei fi cu Mine”. Acesta e raiul; să fii cu Isus. Oriunde e sufletul după moarte, dacă e cu Isus, e în cel mai fericit raiu.

2. PAVEL ÎNVĂȚĂ CĂ SUFLETUL CREDINCIOSULUI MERGE LA MOARTE LA HRISTOS. El se găsea în închisoare în Roma. Trebuia să fie judecat. Nu știa ce va hotărî împăratul la judecată. Poate îl va condamna la moarte, poate îl va elibera. Iată deci cum vorbește el de moarte sa: „Căci pentru mine a trăi este Hristos și a muri este câștig. Dar dacă trebuie să mai trăiesc în trup, face să trăiesc; și nu știu ce să aleg. Sunt strâns din două părți: aș dori să mă mulț și să fiu împreună cu Hristos, căci ar fi cu mult mai bine; dar, pentru voi este mai de trebuință să rămân în trup”. Cu alte cuvinte Pavel crede, că la moartea lui, el se mută la Hristos. Asta e pentru el moartea: să meargă la Domnul său. De aceea vede în moarte un câștig. De sigur, corpul lui Pavel a rămas în marginea Romei când i s'a tăiat capul, dar Pavel însuși e sus la Domnul său în fericire.

3. LA 2 COR. E ACEEAȘI ÎNVĂȚĂTURĂ. Pavel e convins că atunci când se va desface acest cort pământesc, adică trupul, el are o casă veșnică în ceruri. De aceea el adaugă cuvintele mărețe și clare: „...ne place mult mai mult să părăsim trupul acesta, ca să fim acasă la Domnul”.

Toate aceste texte învăță acest adevăr minunat: sufletul credinciosului nu dispare la moarte, ci se duce atunci direct la Hristos unde stă în strălucire și fericire până la judecată. Deci Hristos a schimbat pentru ucenicii Lui moartea, prefăcând-o într'o ușă, care ne conduce într'o viață mai fericită lângă prea iubitul nostru Domn. Ce măreț este să crezi acest lucru!

ÎNTREBĂRI: 1. Cum de a ajuns tâlharul să creadă în Isus? 2. Ce cuvinte i-a spus el tovarășului său? 3. Cum s'a rugat el lui Isus? 4. Ce răspuns i-a dat Isus? 5. Ce înțelegem noi prin aceste cuvinte ale lui Isus? 6. Ce s'a dus din tâlhar în raiu? 7. Unde e raiul? 8. Unde era Pavel când a scris epistola către Filipeni? 9. Ce crede el despre moartea sa? 10. Ce învățăm din lecția de azi?

Pentru copiii mici

Grigoraș e un băiat orfan. Mama lui a murit nu de mult. Tatăl lui a fost dus în războiu și a fost ucis de dușmani. Acum el e singur, singurel. Nu mai are pe nimeni care să-i dea pâine și lapte, nu mai are pe mama care să-i facă hăinuțe calde și pătuțul moale. În casă nu mai sunt lemne. Grigoraș tremură de frig. Afară ninge întruna și vântul înghețat pătrunde în casa pustie. Grigoraș a flămânzit. Pe masă nu mai este nicio bucată de pâine. Grigoraș ia un coș mare de lângă fereastră, deschide ușa și iese în stradă. Se oprește lângă o prăvălie mare și privește lunca care intra și ieșea. Veneau doamne bogate cu copilași frumoși și aduceau pachete mari, pline de bunătăți. Grigoraș începu să strige: „Poftiți la ace, ată, săpua și sirete. Toate le dau ieftin”. Dar oamenii nu auziau glasul lui slab. Începu să se înopteze. Grigoraș, plin de frig și flămând, se așeză necăjit pe o piatră, plecă capul, și începu să plângă. Oare nu mai e nimeni care să-l iubească? Mama lui i-a pus că în ceruri e Domnul Isus care are grijă de noi. El ne va duce la El și nu vom mai duce lipsă de nimic. Acolo nu va mai fi frig, nici nu vor fi copii orfani, nici flămânzi. Acolo se va întâlni și Grigoraș cu mămică lui bună și se va plimba și va vorbi cu Domnul Isus. Acolo vom fi cu toții fericiți.

Să-l primim, copiii, pe Domnul Isus în inimă și să-l slujim, ajutând pe cei necăjiți. Atunci El ne va duce în ceruri ca să trăim cu El vreme lungă, lungă

Duminecă, 26 Martie.

Învierea din morți

Textul: Ioan 5:22-30; 1 Tes. 4:13-18.
Cuv. de aur: Ioan 5:24.

EXPLICAȚIUNI: Primul text e o parte din cuvântările lui Isus. Al doilea text e o parte din prima epistolă a apostolului Pavel către Tesaloniceni. Ea e prima epistolă scrisă de Pavel, după cât știm noi. Nu mult timp, după a doua călătorie în care a întemeiat această biserică, Pavel a scris epistola aceasta.

Învățătură spirituală

1. ÎNVĂȚATURA LUI ISUS CU PRIVIRE LA ÎNVIERE.

a) Există două învieri: una spirituală, din păcat, alta trupească, din

mormânt. În v. 25, Isus vorbește despre învierea spirituală. Cei ce aud, dar și ascultă de cuvintele Lui, înviată acum din abateri și păcate.

b) La învierea trupească toți morții vor învia. „...toți cei din morminte... vor ieși afară din ele”. Aceasta înseamnă că și cel mai mare criminal va învia.

c) Învierea va fi o singură dată. Învierea trupească nu va fi pe rând, de două sau de trei ori. Isus spune: „Vine ceasul când toți cei din morminte... vor ieși afară din ele”. Deci va fi o singură înviere a dreptilor și nedreptilor, odată, când Isus va veni la judecată.

d) Cei drepti nu vor fi judecați. „...cine... crede în Cel ce M'a trimis... are viață veșnică, și nu vine la judecată, ci a trecut din moarte la viață”. Deci cei drepti vor fi de față la judecată, dar nu vor fi judecați, ci vor primi numai răsplata glorioasă a împărăției lui Dumnezeu.

e) Există două locuri în cealaltă lume: viața în ceruri sau în iad. Cei ce au făcut binele, vor învia pentru viață; iar cei ce au făcut răul, vor învia pentru judecată. Nu va mai fi loc de îndreptare.

2. ÎNVĂȚATURA LUI PAVEL CU PRIVIRE LA ÎNVIERE.

a) Pavel vorbește aici numai de învierea credincioșilor. Numai acest lucru interesa atunci pe Tesaloniceni. Ei nu știau ce are să se întâmple cu cei morți deja în Hristos.

b) Învierea noastră e întemeiată pe învierea lui Isus Hristos. El a biruit moartea pentru noi și deci ne poate învia.

c) Învierea din morți se va întâmpla la venirea Domnului. Când însuși Domnul Se va pogori din cer, atunci va fi învierea.

d) Versetul 16 din al doilea text (Tes.), a încurcat multă lume. Ultimele lui cuvinte au fost înțelese ea și cum ar fi două învieri. Anume s'a spus că „întâi vor învia cei morți în Hristos”. Deci va mai fi o înviere mai târziu a celor credincioși. Dacă vom privi însă mai de aproape de aceste cuvinte în legătură cu versetul următor și cu cel dinainte, vom vedea că e vorba de altceva. Încă odată, Tesalonicenii credeau că Domnul va veni în curând, chiar în timpul vieții lor se poate să vină. Și atunci erau fericiți că ei vor fi cu Domnul. Dar erau întristați despre cei ce muriseră cre-

dincioși. Ce va fi cu aceștia? Vor rămâne ei morți pentru totdeauna? Sau vor învia? Și dacă da, când vor învia? Atunci Pavel le spune: să nu credeți că, voi cei vii veți ajunge mai repede în fericire decât cei adormiți. Nu. Ei vor ajunge înaintea voastră. Căci atunci când va veni Domnul, „întâi vor învia cei morți în Hristos” și abia „apoi noi cei vii, cari vom fi rămas, vom fi răpiți împreună cu ei”, ca să fim cu Domnul. De sigur, așa cum am văzut din învățătura lui Isus, și cei necredincioși vor învia acum. Dar Pavel nu se ocupă de ei. Tînța lui e să arate credincioșilor din Tesalonic, îngrijorați de preaiubiții lor morți, că întâi vor învia aceștia, și abia apoi vor fi răpiți împreună cu ei, cei vii la Domnul.

e) Raiul va consta în tovarășia cu Domnul. Ce frumoase sunt cuvintele lui Pavel: „...și astfel vom fi totdeauna cu Domnul!”

INTREBĂRI: 1. Cine a spus cuvintele primului text? 2. Ce a învățat Isus despre înviere? 3. Câte învieri sunt? 4. Învierea trupească din mormânt de câte ori va fi? 5. Câte locuri există în veșnicie pentru oameni? 6. Ce învață Pavel despre înviere? 7. În ce constă raiul?

Pentru copiii mici

Domnul Isus a fost prins, bătut și răstignit pe o cruce mare. Prin palmele și prin picioarele Lui au fost trecute cuie inari de fier. Domnul Isus a murit în chinuri mari. Când a murit, soarele s'a întunecat, pământul s'a cutremurat și mormintele au crăpat și s'au deschis, iar cei morți au înviat. După ce a fost luat de pe cruce, a fost înfășurat în pânză curată albă și pus într'un mormânt nou. La usa mormântului s'a așezat o piatră mare și grea. La trei zile un înger s'a coborât din cerul luminos, a prăvălit piatra și Domnul Isus a ieșit din mormânt, a înviat din morți.

Domnul ne-a spus că odată vom învia eu toții, la sfârșitul lumii. Atunci toate mormintele se vor deschide și toți morții se vor scula. Toți ne vom înălța înaintea Domnului Isus, care va arunca pe cei care au fost răi în chinurile de veți, iar cei care au făcut binele, vor fi duși de Domnul în cer unde vor trăi în veți.

Vreți voi, copii, să trăiți veșnic lângă Domnul Isus? Predați-I inimile voastre mici și El vă va iubi veșnic și veți fi fericiți cu El.

LECȚIUNILE TINERETULUI

Intocmite de Nicolae Covaci

Duminică, 1 Ianuarie 1939.

Tatăl nostru

Când vă rugați, să ziceți: „Tatăl nostru...”

Luca 11:2.

Multe lucruri frumoase s'au spus despre rugăciunea Domnului. Unul dintre cele mai importante e ceea ce a spus Marcus Dodds: „Cu toate că am învățat această rugăciune pe genunchii mamei noastre, totuși ne-ar trebui o viață întreagă, să înțelegem pretențiile ei și o veșnicie, să le dăm răspunsul”. Această rugăciune e răspunsul lui Hristos la o cerere a ucenicilor. Ucenicii L-au rugat să-i învețe și pe ei să se roage. Aceasta este lipsa noastră cea mai mare. Când am învățat să ne rugăm, nu vom mai lăsa să fim tulburați de răspunsul rugăciunii, pentru că vom cunoaște acest fapt prin experiență, ei vom privi după ceva mai mult decât un ră-

spuns. Vom căuta să cunoaștem pe Dumnezeu însuși, și El este mai mare decât toate darurile.

1.

Isus ne dă cheia rugăciunii: „Când vă rugați să ziceți: „Tatăl nostru”, înima care poate zice „Tatăl nostru”, a învățat prima lecție a rugăciunii. Acesta este locul de unde trebuie să începem; altcum rugăciunile noastre ne vor aduce puțin, pentru că n'am stabilit adevărată legătură cu Dumnezeu. Avântul tuturor rugăciunilor stă într'o adevărată gândire despre Dumnezeu. Este același lucru cu apropierea noastră de Dumnezeu ca și cu apropierea noastră de tovarășii noștri. Ceeace cerem cuiva, atarnă de ceea ce noi gândim despre el. Sunt oameni dela cari nu putem cere nimic. Li cunoaștem că sunt greci și neîndurători, și gândind acesta ne împiedecă să le cerem ceva. Așa este și cu rugăciunea. Așa

este și cu apropierea noastră de Dumnezeu. Greutățile pe care le avem în rugăciune pot sta tocmai aci. Gândurile noastre despre Dumnezeu pot fi greșite. Aceasta poate veni din învățăturile false ce le-am primit în copilărie, sau din faptul că privim la Dumnezeu prin sticlele cenușii, ale unor experiențe grele și amare. Câteva umbre, pot veni din petele vinovăției sau rușinii, care întunecă mult conștiința noastră.

Astfel că, singurul loc de a privi pe Dumnezeu, este în fața lui Isus Hristos. Câtiva dintre noi uită că Noul Testament vine după Vechiul și că fără Noul Testament, Vechiul este neîntregit în toate timpurile, Dumnezeu a așteptat să ne arate pe Isus. El a dorit să ne arate pe Isus, pentru că astfel noi să-L putem cunoaște pe El.

II.

Dragostea lui Dumnezeu Tatăl, este nemărginit de înțeleaptă. El nu ne va da aceea ce la urmă ne-ar distruge, sau ne-ar face rău. Dar sunt și binecuvântări cari pot veni numai prin greutăți și curățire, cari pot veni numai prin durere.

Dragostea Lui, este în același timp un lucru individual. Grija lui de Tatăl, este pentru fiecare dintre noi, unul câte unul. Isus face clar acest lucru. Poate oare Dumnezeu să ne uite? Poate oare o mamă să uite pe fiul ei, sau un tată pe copilul său? Așa este și Dumnezeu! Această dragoste părintească a lui Dumnezeu, se arată din belșug în crucea de pe Golgota. Acolo nu era nimic sentimental. Nimic nu poate pătrunde spiritul așa tare, ca și durerile crucii. Dar printre toate cruzimile care erau în jurul Lui, Hristos a văzut dragostea perfectă a lui Dumnezeu. El s'a adresat lui Dumnezeu ca: „Tată!” Și ceea ce a văzut în mijlocul norilor și în tunecului, s'a oglindit în propria lui inimă; într-o dragoste pentru toți oamenii, care formează cea mai mare minune a întregii istorii. Primul lucru este să lăsăm pe Hristos să ne vorbească despre Dumnezeu și să nu ascultăm altă voce. Aceasta înseamnă să lăsăm ca dragostea să ne pătrundă până vom învinge toată frirea și până inimile noastre vor putea zice: „Tatăl nostru”. Acesta este izvorul încrederii noastre în rugăciune. Atunci nu va fi greu să vorbim Tatălui nostru despre orice lucru.

III.

Putem atunci să-l spunem păcatele și slăbiciunile noastre, căderile și alunecările inimilor noastre. Nu trebuie să fim fricoși. El le știe și le înțelege. „Dacă inimile noastre ne condamnă, Dumnezeu este mai mare decât inimile noastre și știe toate lucrurile”.

Dar Isus nu spune: „Tatăl Meu”, ci „Tatăl nostru”, trebuie să clarificăm acest lucru. Nu putem cere dela Dumnezeu lucruri cari altora nu le-ar face bine. Dumnezeu e Tatăl nostru al tuturor. Prietenii ca și dușmanii, cunoscuții ca și necunoscuții, sunt copiii Lui. El este Tatăl tuturor. Ura și răutatea încep să moară în această atmosferă de familie. Lumea se va simți acasă, numai când vom chema pe Dumnezeu în adevăr „Tată”.

Duminecă, 8 Ianuarie 1939.

Sfintească-se Numele Tău

Luca 11:2.

I.

Hristos pune totdeauna lucrurile dintâi, la început. Prima cerere în rugăciunea Domnului este: „Sfintească-se Numele Tău!” Adevărata rugăciune este izvorul celor mai adânci dorințe ale vieților noastre. Înțelesul acestei rugăciuni este, că prima noastră dorință să fie pentru gloria lui Dumnezeu. Nu este ușor să căutăm gloria Domnului, când inimile noastre sunt zdrobite de dureri. Dar gloria Lui este secretul celor mai bune dorințe ale noastre. Când Dumnezeu ia primul loc în dorințele noastre, lucrurile cari agită și tulbură spiritele noastre, își pierd puterea și pacea este restabilită.

Insemnătatea acestei cereri devine clară, când ne gândim la Numele pe care îl dă Hristos lui Dumnezeu: „Tatăl Nostru”. Acesta este Numele care trebuie sfântit. Suntem ispițiți câteodată să ne gândim la Dumnezeu ca la un fel de soartă. Mai există încă și azi creștini cari nu stau la masă cu un grup de 13. Aceasta ar însemna că există câte un loc unde Dumnezeu nu domnește, ori unde dragostea Lui părintească nu poate să se îngrijească de noi. Acesta era motivul fricei primitive. Dar gândind astfel, tăgăduim grija Lui părintească.

II.

Iarși Numele lui Dumnezeu Tatăl, este adesea înțeles ca al unui tiran.

Nenorocirile și greutățile sunt trimise peste noi una după alta. Câteodată ele par mai grele decât le-am putea suporta. Nu putem înțelege de ce sarcinile noastre sunt mai grele ca ale altora. Incepem să disperăm și viața noastră devine insuportabilă. Uitam însă, că dincolo de toate acestea este un Tată, care ne cheamă în slujba Sa, în care și El va lucra cu noi. Hristos are o solie specială pentru cei oșorâți și împovărați. El n'a venit să ridice poverile de pe umerii noștri, ci să ne ajute a le purta. El ne spune: „Luați jugul Meu”. Jugul e făcut pentru doi. Jugul Lui este un jug, în care și El stă alături de noi. Dar suferințele și durerile pot întuneca fața Lui pentru noi și pot defăima numele Lui, dacă noi permitem. Este foarte ușor să blămăm numele lui Dumnezeu în suferințele noastre, permițând ca în inimile noastre să se formeze murmur și nemulțumiri. Pentru ce ni se întâmplă toate acestea? Trebuie să fim credincioși față de Dumnezeu și în aceste împrejurări. Credințioșia este baza tuturor prietențiilor. Dacă neînțelegerea vine sau dacă prietenul nostru ne face o neplăcere, noi trebuie să-i rămânem tot credincioși. Dacă de multe ori nu putem înțelege planurile Tatălui, putem însă, să ne încredem în El. Și e mai bine să te încrezi, decât să cauți să înțelegi.

III.

De multe ori numele lui Dumnezeu este dezonorat prin greșelile cari apasă conștiința noastră. Am făcut ceea ce nu trebuie să facem și simțul vinovăției cade asupra noastră ca o negură, întunecând toate lucrurile. În fața sfințeniei lui Dumnezeu ne vedem condamnați. Dar dincolo de toate acestea stă dragostea Tatălui. El nu vrea să ne lase să cădem. În mijlocul umbrelor vinovăției care întunecă mult conștiința noastră, El e încă un Tată iubitor, care ne cheamă să trăim o viață cu El, acordându-ne iertarea lui părintească. El este „Tatăl nostru”.

Diminecă, 15 Ianuarie 1939.

Vie împărăția Ta

Luca 11:2.

Când cunoaștem pe Dumnezeu, ca Tată, e natural să dorim să vină Împărăția Lui. Lipsa întregii lumi este, ca Dumnezeu Tatăl să domnească

peste ea. Astăzi lumea este ca o casă fără autoritatea tatălui. O familie, fără spiritul familiei. Avem puterea să ne urâm unul pe altul teribil, dar nu avem dragostea să ne ajutăm unul pe altul. O! dacă Dumnezeu ar domni! Pentru aceasta trebuie să ne rugăm: „Vie împărăția Ta”.

I.

Pentru ce nu domnește El? Ar fi așa de simplu, pentru că are putere! Dacă am avea putere, am face-o. Așa gândim noi adesea. Lumea este prea mare însă, pentru noi, ca s'o conducem prin propria noastră înțelepciune. Pentru ce nu domnește Dumnezeu într'un fel suveran? El are puterea, înțelepciunea și dragostea. Pentru ce nu ia El tronul să domnească? Trebuie să fim clari în mințile noastre despre metoda lui Dumnezeu în a domni. El nu este numai un rege, El este un Tată. Noi nu suntem robii Lui, ci copiii Lui. Ar fi foarte ușor pentru El, să ne constrângă să facem voia Lui. Ar fi foarte ușor pentru El să ne facă să ne supunem poruncilor Lui. Dar prin această constrângere, am pierde libertatea noastră. Noi am fi robii Lui și nu copiii Lui. Iubirea nu poate sili, ea poate dobândi credințioșia noastră. Voința nu poate fi silită, dar noi putem să o supunem. Putem să o spunem Unuia pe care îl iubim și unei domnii pe care o vedem că e dreaptă și bună.

II.

Trebuie un timp lung, până ce Dumnezeu eucereste pe această cale inimile noastre. Biruința lui Dumnezeu vine pe un drum lung și greu. El este drumul Calvarului, pe care a mers Isus, îndurând toate suferințele ca, apoi dragostea lui Dumnezeu să iasă biruitoare. Acesta este singurul drum prin care domnia Tatălui poate veni.

Când ne rugăm această rugăciune, trebuie să ne închipuim ce înseamnă domnia lui Dumnezeu. Noi avem nevoie de închipuire în rugăciune și în religia noastră. Cele mai bune lucruri în lume au venit pentru că oamenii au folosit închipuirea lor. Când Livingstone a străbătut jungla Africii, a văzut ceva mai mult decât hoile și cruzimile din jurul lui. El a văzut o Africă schimbată și sclăvia nimicită. El a văzut Africa la picioarele lui Hristos. Gândul despre ceea ce ar însemna împărăția lui Dumnezeu.

dacă ea ar fi pe pământ, ne-ar face să o așteptăm și să o cerem cu mai multă râvnă. Venirea împărăției lui Dumnezeu pe pământ, ar însemna pace între națiuni. Spiritul de frățietate s'ar întinde pe tot pământul. Tulburările și neînțelegerile ar lua sfârșit. Certurile ar înceta. Lumea ar deveni o casă și toți din ea o familie. Cine nu ar dori aceasta?

III.

Dar este ceva mai mult ce trebuie să facem. *Dumnezeu are nevoie de noi, ca să-și aducă împărăția.* Aici stă responsabilitatea noastră. Afacerile noastre, de pildă, sunt o parte din lumea unde cerem să vie împărăția lui Dumnezeu. Cum vine ea aici? Lucrăm noi cu alții într'un spirit cinstit? Cum este casa noastră? Este familia noastră o parte mică din împărăția lui Dumnezeu? În multe case este dragoste, dar nu este împărăția lui Dumnezeu și atunci voințele se împart. Certurile se ridică. Familia trebuie să fie o părticică din împărăția lui Dumnezeu. În ea trebuie practică viața creștină. Sunt două locuri unde Isus vorbește despre lumină. În unul dintre ele se spune că, lumina luminează pe toți cei ce sunt în casă. Adevărata religie începe în familie. În al doilea loc se spune, că lumina luminează pe toți cei ce vin în casă. Aceasta înseamnă că lumina se răspândește celor din jur. Dar împărăția lui Dumnezeu începe din noi înșine. Inima noastră este o lume în ea însăși. Impărăția lui Dumnezeu trebuie să înceapă acolo: „Impărăția lui Dumnezeu este în voi”. Această rugăciune nu este o realitate, până nu vom lăsa, ca Dumnezeu să troneze în inimile noastre. Cu mulți ani în urmă, un tânăr care trebuia să meargă în războiu, a trimis mamei sale cheile lui. În scrisoare a spus: „Îți dau cheile dela toate sertarele mele”. A te ruga pentru venirea împărăției lui Dumnezeu, înseamnă să-ți dai lui toate cheile, adică puterea de a deschide orice ușă dinlăuntru tău. Atunci pacea vine. Când avem pacea lui Dumnezeu în noi, împărăția Lui vine. Noi fi cunoaștem puterea și dorim să aducem pe toți oamenii în ea.

Duminecă, 22 Ianuarie 1939.

Facă-se voia Ta

Luca 11:2.

I.

Când e vorba de voia lui Dum-

nezeu, cei mai mulți oameni simt o umbră rece, plutind asupra lor. *Unii cred că de aici vin nenorocirile vieții.* Dacă un lucru este greu, el este trimis de Dumnezeu și nu putem decât să ne supunem; așa gândesc cei mai mulți oameni. Și când vin întristările și boalele, ei încearcă să se mângâie cu cuvintele acestea: „Voia Domnului”. Desigur unii pot să se mângâie cu aceste cuvinte. Când am pierdut un copil iubit, este o mare mângâiere să simțim, că voia lui Dumnezeu a fost așa. Este la fel o mângâiere, când o nenorocire lovește în noi, să simțim că Dumnezeu a trimis-o. Dar această credință devine ușoară dacă punem câteva întrebări: dacă Dumnezeu trimite boalele, pentru ce încercăm să scăpăm de ele? Dacă nenorocirile sunt trimise de Dumnezeu, ca să ne încerce pe noi, pentru ce vrem noi să le înconjurăm? Unii au mers la ceilalți extremă. Ei au zis că Dumnezeu nu are a face cu bolile sau cu întristările noastre. Dar se poate să fie așa? El este Tatăl și nici un lucru nu se poate întâmpla în familia Lui, care să nu fie sub controlul dragostei și înțelepciunii Lui. Nu este nicio parte din viață, pe care El să n'o poată controla. Hristos ne-a arătat, cum lucrează Dumnezeu cu noi și folosește toate lucrurile pentru binele nostru. El ne-a arătat cum durerile și greutățile pot deveni o binecuvântare. Boala nu este un act al lui Dumnezeu, dar El poate permite că să vină asupra noastră, spre binele nostru. Așa trebuie să înțelegem noi, când în mijlocul greutăților ne rugăm: „Facă-se voia Ta”.

II.

Dar sunt și lucruri frumoase în voia lui Dumnezeu. Dacă Dumnezeu este Tatăl, voia Lui trebuie să cuprindă tot ce este bun. Voia Lui înseamnă sănătate, de pildă. El dorește ca boala să fie învinsă.

Voința Lui este ca fiii Lui să fie îngrijii acolo unde nu pot să îngrijească de ei înșiși. Mahalalele orașelor noastre nu pot fi voia Tatălui. El n'ar vrea și n'ar avea asemenea locuințe în casa Lui. El ne-a dat o lume, ca s'o facem o casă pentru toți copiii Lui. Nu poate fi voia Lui să ne urim și să ne temem unii de alții. Toate lucrurile care fac din lume aceasta o lume mai bună, sunt după voia lui Dumnezeu.

III.

Câteva neînțelegeri pot veni din lă-sarea afară a următoarelor cuvinte din această rugăciune: „Precum în cer, așa și pe pământ”. Ce a înțeles Isus prin aceasta? El a înțeles că trebuie să facem voia Lui cu bucurie și din toate inima. Nu trebuie să fie vreo îndoială și cărtire. Dragostea trebuie să fie motivul. Dacă iubim pe cineva mult, voim să împlinim și dorințele lui. Nu iubim în adevăr pe Tatăl până nu putem zice: „*Ami place să fac voia Ta, Oh, Dumnezeuul meu!*” Dar în cer, desigur că voia lui Dumnezeu este făcută cu cunoștință perfectă. Cum putem noi cunoaște, care este voia lui Dumnezeu? Sunt unele lucruri pe cari trebuie să fii gata să le faci în orice timp. Sunt însă, altele pe care trebuie să aștepti și să cauți dacă e voia lui Dumnezeu să le faci. Multe greșeli triste au fost făcute de oameni eari credeau că fac voia lui Dumnezeu. Câteodată ne întrebăm dacă nu cumva conștiința e vocea lui Dumnezeu? Dar ea este numai uncalta vocii Lui. Ea este ca un telefon fără fir, primește mesajile și le face cunoscute. Dar conștiința noastră poate fi un primitor rău. Mesajul poate fi schimbat. Conștiința poate fi slăbită sau tocită. Ea trebuie să se trezească. Singurul drum este să deschizi inima lui Hristos și spiritului Lui, așa cum îl găsim pe El în Evanghelii. Aceasta înseamnă a învăța dela El. Vom cunoaște voia lui Dumnezeu și o vom face în mod natural și simplu, dacă vom reuși să avem mintea și gândul lui Hristos. A deveni în fiecare zi mai simțitor față de voia lui Dumnezeu, este adevărata însemnătate a rugăciunii.

Duminecă, 29 Ianuarie 1939.

Pâinea noastră

Luca 11:3.

Parc o coborîre să vii dela rugăciunea despre voia lui Dumnezeu la pâinea de toate zilele. Unii cred că Hristos a înțeles pâinea spirituală, dar El vorbea unor oameni simpli, care își dădeau foarte bine seama de lipsa pâinii de toate zilele. Foamea este cea mai tare dintre toate lipsurile noastre. Lipsa pâinii face din viață o veșnică muncă. Ea a creat revoluții, războaie și războaie. Ea e izvorul celor mai multe îngrijorări și neplăceri. Nu putem fi cinstiți în ru-

găciunile noastre, dacă nu aducem și această lipsă în fața lui Dumnezeu; pentru că rugăciunea este dorința sinceră a sufletului. Ori noi știm că o bună parte din timpul nostru îl speșăm gândindu-ne, plănuid și muncind eu să câștigăm pâinea zilnică. Dumnezeu știe totul despre această lipsă. El ne-a dat acest instinct: foamea. Fără ea, pământul nu ar fi fost descoperit în întregime. Cele mai bune invenții n'ar fi fost făcute. Lipsa de pâine ne trimite la lucru, zi după zi. Și Dumnezeu se îngrijește să ne-o dea. Hristos ne spune să privim la flori și la păsări. Nici un artist nu poate produce o îmbrăcăminte mai frumoasă în culori și desen, ca îmbrăcăminte a celei mai modeste flori. Măncarea celei mai mici păsărele este o parte din providența și grija Lui nemărginită. El cunoaște lipsurile noastre fizice și astfel noi putem să l le aducem Lui. Noi putem veni la El și să-l spunem orice lucru: teama noastră de ziua de mâine, greutățile în afaceri, lipsurile copiilor noștri, etc. La fel, li putem cere pâinea de toate zilele și știm, că El ne va ajuta s'o primim. Singura scăpare de griji e să le aruncăm la picioarele Domnului.

II.

Poate vom întreba: „*Dacă El știe toate lucrurile, de ce trebuie să-i spunem noi?*” Hristos nu ne spune că rugăciunea să ia locul muncii. Dar dacă lucrăm pentru a avea pâine, de ce mai trebuie să ne rugăm pentru ea?

Acest instinct al foamei ea și celelalte, este o forță puternică. Ea a împins oamenii la lucruri disperate. Ea poate fi, ea și celelalte instincte o forță periculoasă dacă nu este condusă bine. Sunt două drumuri în care putem să privim foamea. Putem s'o privim ca un lucru material și s'o linem afară de religia și tovarășia noastră, cu Dumnezeu. Sau putem s'o punem în mâinile lui Dumnezeu cerându-i Lui direct, să ne ajute a o satisface în mod drept.

III.

Câtiva oameni iau primul drum. Ei în religia afară de lucru și ocupațiile lor. Ei permit ca grija pentru pâine să-i stăpânească în întregime, până ea devine o lăcomie arzătoare pentru ei. Atunci ei nu numai că doresc pâinea pentru azi, pentru care Hristos ne învață să ne rugăm, ci și

pe cea de mâine și poimăine, din abundență. Își umplu hambarele și clădesc altele mai mari până devin materialisti și egoiști. Ei vor să fie asigurați. Lupta pentru existență a devenit pentru ei, cel mai înositor lucru. Adevărata cale de a privi foamea e, de a o duce în fața lui Dumnezeu. Acesta e drumul prin care ea poate deveni nevătămătoare și dreaptă și pentru noi și pentru alții, pentru că rugăciunea ne curățește de egoism și lăcomie. Rugăciunea înlătură partea pământească a luptei pentru pâine. Lucrul și banii sunt foarte nesiguri. Copiii trebuie hrăniți. Viața noastră e plină de teama zilei de mâine, cu toate că astăzi avem din belșug. Dumnezeu nu vrea să fie așa. El vrea să ne încredem în El. El vrea să ne câștigăm pâinea zilnică în tovărășie cu El. El cunoaște lipsurile noastre și dacă ne încredem în El, ele vor fi împlinite. „Dumnezeul meu va împlini toate lipsurile voastre”. Așa scrie Pavel din închisoare. Dar aceasta mai înseamnă că trebuie să reducem dorințele și lipsurile noastre. Se poate să dorim încontinuu numai lucruri pământești. Isus, în această rugăciune, pune voia lui Dumnezeu, împărăția Lui, înaintea pâinii de toate zilele. Trebuie să căutăm întâi cele ale Împărăției lui Dumnezeu și apoi toate celelalte ni se vor da pe deasupra.

Duminecă, 5 Februarie 1939.

Iertarea păcatelor

Luca 11:4.

I.

Nicio rugăciune nu e întreagă fără o cerere cu privire la păcatele noastre. Domnul Isus pune lipsa iertării păcatelor alături de lipsa pâinii de toate zilele. E o nenorocire pentru trupurile noastre dacă ele nu au pâinea la timp. La fel, e o mare nenorocire pentru sufletele noastre dacă ele n'au parte de iertarea lui Dumnezeu. Simțul păcatului e semnul că sufletul nostru trăiește. Lipsa acestui simț e cea mai mare boală. Noi suntem foarte simțitori când e vorba de boală, dar nu suntem pătrunși destul despre cauzele ei. Sunt neînțelegeri în lume, pentru că sunt neînțelegeri în inimile noastre. Noi suntem întristați de certuri și greutăți, cari adesea ruinează armonia din familie. Dar nu ne dăm seama destul de adânc de egoismul și mândria, cari

stau la baza acestor lucruri. Acestea sunt păcatele cari formează izvorul tuturor neînțelegerilor. Inceputul unei lumi noi va fi numai atunci, când vom învăța să ne rugăm rugăciunea fiului risipitor: „Tată, am păcătuit”. Când el a venit la această convingere, s'a văzut pe sine. A început să vadă lucrurile clar. El a început să se cunoască pe sine. A pășit pe prima treaptă a unei vieți noi.

II.

Ce este păcatul? El nu este o faptă, cu toate că e rezultatul diferitelor lucruri rele. *El este o stare. Păcatul este refuzul de a trăi ca un copil al lui Dumnezeu. El este respingerea tovarășiei cu Dumnezeu, și a unei vieți trăită în legătură cu El.* Acest refuz poate fi făcut fără să-ți dai seama. El poate veni prin nepăsarea noastră față de dragostea lui Dumnezeu și aceea ce cere ea dela noi. Ea mai poate veni prin egoismul și voința noastră proprie. Noi vrem să umblăm așa cum ne place nouă. Disprețuim drumul greu și drept al datoriei. Alegem plăcerile, mândria, și poftele noastre. Păcatul distruge cele mai bune simțuri ale noastre. Isus a murit să trezească în oameni simțul păcatului. Când privim la cruce, ne dăm seama ce este păcatul. Dacă stăm în fața crucii, vom vedea păcatul în propriile noastre vieți și aceasta ne va face să strigăm după iertare.

III.

Dar de ce trebuie să ne rugăm pentru iertare? Pentru că iertarea este singura cale prin care putem restabili tovarășia noastră cu Dumnezeu. Lacrimile nu pot spăla păcatele noastre. Intristările și silințele noastre nu ne pot aduce pace. Numai simțul iertării primite dela Dumnezeu, poate să facă aceasta. Ce a înțeles Hristos prin iertare? Întâiu, El a înțeles restabilirea tovarășiei cu Dumnezeu. De nimic altceva nu avem lipsă și nimic altceva nu ne cere Isus. Iertarea lui Dumnezeu înseamnă ceea ce vedem în iertarea tatălui pentru fiul pierdut. Ea înseamnă depline drepturi de fiu, fără să se țină seama de trecut. „Păcatele și greșelile noastre, nu ni le va aminti”. „Așa cât este de departe răsăritul de apus, atât de mult depărtează El păcatele noastre dela noi”. Aceasta e iertarea desăvârșită! A-ți da seama de aceasta e ceva minunat. Dar cece este mai mult, *El ne dă totul, ce ne*

lipsește pentru a trăi o viață de copil ai Lui. Noi venim la El cu tovarășie ruptă, în mizerie și rușine, și totuși El ne primește ca pe copiii Săi. El ne îmbracă în haina dreptății Sale și ne dă inelul care simbolizează dragostea Lui veșnică.

Dar ceva și mai mult. Ce fel de lume am face noi prin greșelile și egoismul nostru? Ce urmări ar avea aceste lucruri în viața noastră și a altora? Este un singur răspuns, prăpădul! Dar dacă ne predăm Lui, El ia responsabilitatea pentru viața noastră întreagă. Prin tovarășia Lui, viața noastră poate fi schimbată în măsura în care lăsăm ca Duhul Sfânt să ne conducă. Nu este o solie mai plină de speranță ca solia iertării. Trebuie însă, să fim sinceri. Trebuie să fim gata a intra pe deplin într-o viață de tovarășie cu Tatăl. Aceasta este ceea ce se cuprinde în cuvintele: „Și ne iartă nouă păcatele noastre”.

Duminecă, 12 Februarie 1939.

Spiritul iertător

După cum iertăm și noi.

Luca 11:4.

I.

Aceste cuvinte pun o mare încercare pe sinceritatea noastră. „Așa după cum iertăm noi!” Aceasta e condiția pe care o pune Isus Hristos. Ea e absolută. Nu este nicio scăpare dela ea. El ne spune o pildă pentru a face aceasta clară. Este istoria unui om, care are o datorie pe care n-o poate plăti. Datoria lui a fost achitată prin bunătatea stăpânului său, dar datornicul, care a fost iertat, a refuzat să ierte altuia o datorie mai mică pe care trebuia să i-o plătească lui. Rezultatul a fost că cel ce-l iertase pe el, a pus deoparte bunătatea lui, l-a prins și l-a băgat în închisoare, până își va plăti toată datoria. Hristos pune această condiție în toată puterea ei: „Dacă nu veți ierta oamenilor greșelile lor, nici Tatăl vostru, care este în ceruri, nu va ierta greșelile voastre”. Ce însemnează aceasta? Hristos nu ne spune că primim iertarea lui Dumnezeu pentru noi prin faptul că iertăm pe alții. În legătura noastră cu Dumnezeu, suntem în imperiul miliei și nu al meritelor. Dar voința de a ierta, este dovada cea mai vie că, voim să trăim ca fiii ai lui Dumnezeu. Dacă avem o ură împotriva altuia, pe care nu voim să o înlăturăm, nu suntem pătrunși de

dragostea Lui. Porțile inimii noastre sunt închise în calea Duhului Sfânt. Dragostea Lui iertătoare nu poate luera în noi și pentru noi. Mândria și răutatea țin cetatea inimii închisă. Egoismul este încă pe tron.

II.

Așa cum iertăm noi! Ce adânc trebuie să mergem iertarea noastră! Să examinăm câteva din legăturile noastre cu alții. Aici e unul care-ne-a făcut rău, sau a făcut un lucru pe care noi îl condamnăm cu toată puterea. Cât de adânc trebuie să mergem iertarea noastră? Noi îl ținem departe de noi. Il tratăm cu răceală. Chiar dacă nu căutăm să-i facem rău, totuși nu vrem să-i fim nici prieteni. Ni se pare greu a ierta sau a fi buni cu cei ce ne greșesc. Pe noi nu ne interesează, ce se întâmplă cu ei. Dacă din această cauză ei suferă, noi nu simțim nicio durere. Voim ca și Dumnezeu să ne ierte la fel?

II.

Așa cum iertăm noi! Ce s'ar întâmpla cu noi, dacă Dumnezeu ar face cu noi ceea ce facem noi cu cei ce ne greșesc? Așa cum iertăm noi! „Cât e de departe Răsăritul de Apus, atât de mult depărtează Dumnezeu păcatele noastre dela noi”. Aceasta este măsura iertării lui Dumnezeu! Ea este absolută. El nu lasă nimic să stea între noi și El. Trecutul este înmormântat. Așa iartă Dumnezeu! Și când noi iertăm, trebuie să facem aceeași împăcare completă între frațele nostru și inima noastră. Aceasta înseamnă dorința vie de a restabili prietenia. Probabil vom zice în noi înșine, pentru a ne scuza, că nu putem ierta oamenii până ei nu sunt gata, să ne ceară iertare. Cum putem noi ierta, dacă ei nu vin, să ne spună, că au greșit? Aceasta s'ar părea adevărat. Dar în multe cazuri ea este numai o scuza. Ea cade în fața lui Dumnezeu, pentru că iertarea Lui este mai mult, decât un răspuns la strigătul nostru de pocăință. El merge mult mai departe în dragostea Lui pentru noi, creștând în noi spiritul pocăinței și făcându-ne în stare, să cerem iertare. Gândiți-vă la Isus Hristos, pe cruce. Prima Lui strigare a fost o rugăciune, ca dușmanii Lui să fie iertați. Aceasta era mai mult decât o dragoste iertătoare. El căuta să trezească în ei dorința de iertare. Spiritul copilului lui Dumnezeu este spiritul, care dorește pace cu alții și

caută binele tuturor. E bine să ne aducem aminte și de faptul, că, prin iertarea ce noi o dăm altora, ei pot să vadă dragostea lui Dumnezeu. Un om decurând întors la Dumnezeu, a mărturisit că, prima dată când a simțit dragostea lui Dumnezeu, a fost când el a primit iertarea unor oameni, cu cari avea de a face. El era plin de teamă, că ei îl vor necoti și îl vor da afară din mijlocul lor, dar când ei au primit, ca el să fie ca un frate cu ei fără nicio blamă sau răceală, lumina minunată a dragostei iertătoare a lui Dumnezeu pătrunse în inima lui. Se poate să fie și în jurul nostru, oameni cari așteaptă să găsească dragostea lui Dumnezeu prin iertarea noastră față de ei. Decă să nu le-o dăm?

Iertarea noastră a costat pe Isus Hristos viața, iertarea altora ne costă numai puțină umilință și dragoste. Dacă învățătorul a mers pe acest drum, ucenicul nu trebuie să-l urmeze?

Duminecă, 19 Februarie 1939.

Ispita

„Și nu ne duce pe noi în ispită”

Matei VI.: 13.

I.

E greu să te rogi astfel, nu pentru că greu să ceri acest lucru, ci pentru că e greu să-l înțelegi. Am fost obișnuiți să gândim că ispita e lucru folositor. Dar ea este un început de păcat, pentru că prin ispită, păcatul intră în viața noastră. Însă știm că, fără ispită, niciun om nu poate dobândi un caracter solid. Ispita este ceva ce stă la mijloc. Ea stă între bine și rău. Viața ne face diferite chemări. Ea apelează la mândria noastră, la plăceri, etc. Ea apelează la altruismul nostru, la dragostea noastră pentru alții și la curajul nostru. Noi suntem într-o permanență luptă, în ce privește alegerea. Noi n'am descoperit puterea caracterului. Creșterea personalității vine prin luptă și biruință. Niciun om n'a trecut prin școala vieții fără să fi fost ispitit. Și Hristos însuși a avut ispitirile Lui. El n'a spus propria lui experiență. El a mers în pustie să gândească la metodele Sale și să aleagă drumul, pe care trebuie să urmeze. Această alegere I s'a înfățișat în trei drumuri diferite și ușoare. În toate trei, El a învins ispita și a luat drumul cel mai greu. Sufletul Lui a

devenit tare și mintea Lui mai clară, prin această biruință. Aceasta L-a ajutat mai târziu, când a trebuit să înțimpine aceleași ispite în timpul misiunii Sale pământești. Chiar și ultimii pași pe drumul Calvarului au fost precedați de o bătălie în Ghetsimani. Dacă ispita este folositoare și de neînălțurat, decă trebuie să ne rugăm lui Dumnezeu să ne scape de ea? Greutatea a fost înălțurată prin o nouă tălănăcire a acestor cuvinte care sună în felul următor: „Nu ne lăsa să cădem: să ne pierdem în ispită”. Dar dacă vom cugeta mai adânc, vom descoperi mai mult. Rugăciunea aceasta ne vorbește despre călăuzirea lui Dumnezeu. Este singura cerere pentru călăuzire, pe care o conține rugăciunea Domnului.

II.

Desigur este un lucru periculos să te joci cu păcatul. Mulți dintre noi sunt înclinați să caute lucruri cari îi duc în pericol moral, fără să considere riscurile la cari se expun. Dacă datoria te cheamă, e drept să riști. Dar dacă o să căutăm simplu, plăceri și aventuri, aceasta e altceva. Un om își poate plimba barca în apele râului deasupra căderii de apă, fără pericol, atâta timp cât se ține departe de cădere. El poate face plimbări frumoase și plăcute. Dar este un punct unde curentul e mai tare decât el. Ar fi o nebunie să riște a trece acel punct, afară de cazul când acolo ar fi neapărată nevoie de ajutorul său pentru un înecat. Atunci datoria i-ar cere să riște totul. Așa este și cu noi înșine. Sunt cazuri în cari nu avem dreptul să ne angajăm la riscuri morale. Nu suntem chemați să încercăm astfel de experiențe. Noi suntem chemați să facem voia lui Dumnezeu și să căutăm împărăția Lui. Nicio experiență nu este bună dacă ea pune în pericol sufletele noastre. Hristos ne învață să ne rugăm pentru așa simțuri în ce privește păcatul, ca să devenim atenți față de pericol și să-l înconjurăm.

Dar aici este ceva mai adânc. Pe măsură ce venim mai mult în armonie cu voia lui Dumnezeu, lucrurile care ne ispitesc, se împuținează. Inclinațiile spre ele devin mai rare și pottele scad. Domnul Isus a spus însuși, după ultima biruință din Ghetsimani: „Prințul acestei lumi vine, dar el nu are nimic în Mine”. Vom scăpa de ispită lă-

sându-ne sub conducerea directă a lui Dumnezeu. Dacă apucăturile noastre sunt capricioase și egoiste, când ispita va veni, nu vom fi în stare să stăm împotriva ei. Dar dacă prima noastră dorință e ca Dumnezeu să ne conducă, dacă o să căutăm împărăția Lui în tot timpul, toate lucrurile se vor schimba. Mândria și frica vor muri. Odată cu ispita, El ne va face și scăparea.

Duminecă, 26 Februarie 1939.

Eliberarea de diavolul

„Și ne scapă de cel rău”.

Matei 6:13.

I.

Aceasta este ultima cerere în rugăciunea Domnului. Ea trezește o rază de speranță. Domnul Isus nu ne învață să cerem lucruri pe cari Dumnezeu nu ni le poate da. Eliberarea de cel rău este unul din darurile pe cari El le păstrează pe seama noastră, până când suntem gata să i le cerem. Aici este locul unde cei mai mulți dintre noi, cad. Credem noi că biruința asupra răului este posibilă și asigurată? Dumnezeu nu ne-a promis că vom fi scutiți de nenorociri. Intristările și nezarurile pot năvăli viața noastră. Ele sunt o parte din sarcina noastră omenească. Dar Dumnezeu ne-a promis că tot ce se lucrează, se face spre binele celor ce-L iubesc pe El. Credem noi aceasta? Ioan spune clar: „Cel ce-i născut din Dumnezeu, nu poate păcătuî”. Hristos ne conduce spre biruință când ne învață să ne rugăm: „Ci ne scapă de cel rău”.

II.

Cum vine această biruința nu e nevoie să înțelegem. Oamenii nenumărați au găsit eliberare numai prin faptul că au cerut. Lucrul esențial este că rugăciunea să ne conducă într-o nouă viață. Rugăciunea este o fereastră deschisă spre o nouă atmosferă. Ea fixează atenția noastră asupra lui Dumnezeu și a puterii Lui. Rugăciunea deschide drumul lui Dumnezeu în viețile noastre. Ea ne conduce într-o atmosferă curată a prezenței lui Dumnezeu. Primul efect al acestei atmosfere este că începem să vedem păcatul, pentru care această atmosferă este îngrozitoare. O mulțime de lucruri au putere asupra noastră, pentru că le chemăm pe nume atractive și măgulitoare. Suntem supărați de pildă, și ne scuzăm că, suntem nervosi. Hristos numește acest lucru, păcat. Noi suntem vătămați de cineva. Imediat se

naște ură și ridicăm capul sus. Hristos numește acest lucru păcat. Când suntem față în față cu Isus, cunoaștem că sunt așa. Când Hristos este prezent în viața noastră, sunt multe lucruri pe cari noi nu le putem face, pentru că vedem, că sunt rele. În lumina lui ele devin păcătoase și respingătoare. Aceasta este prima treaptă a eliberării de cel rău.

III.

Dar aci este mai mult. În această nouă atmosferă, devenim conștiințioși de puterea și dragostea lui Dumnezeu. Lucruri pe cari nu le-am putut mai înainte, devin plăcute pentru noi. Vedem și pe ceilalți oameni într-o nouă lumină. Slăbiciunile și greșelile lor încep să fie mai neînsemnate. Descoperim că păcatul nu este numai o plagă asupra vieții, ci este o boală mortală. Eliberarea de cel rău nu e un lucru negativ. Ea este eliberarea de puterea de a face răul. Ea este ca o orchestră în mâinile maestrului. Instrumentele nu tac, ci muzica lor este schimbată într-o armonie compunând împreună o melodie bogată și frumoasă. Hristos este acest maestru. Eliberarea de cel rău, înseamnă să ne dăm puterile noastre în mâna transformatoare a lui Isus Hristos.

Putem fi eliberați de cel rău cu o singură condiție. Aceasta este să căutăm împărăția lui Dumnezeu cu toată ființa noastră.

Duminecă, 5 Martie.

Iertare

„Totă iartă-i, căci ei nu știu ce fac”.

Luca 23:34.

I.

Drumul crucii a fost pentru Isus, la fiecare pas, o biruință. Cuvintele pe cari Le-a spus în mijlocul agoniei Sale, descoperă aceasta în fiecare silabă. Credința și dragostea Lui nemărginită, s'au revărsat prin aceste cuvinte rostite pe cruce, cari trăiesc dealungul tuturor veacurilor. Este bine ca, acum în câteva Dumineci, înainte de Paști, să studiem însemnățile lor, așa cum ne este descoperită.

Aceste cuvinte, — primele de pe cruce, — sunt cheia Spiritului Său. Ele au pocăit fâlbahul muribund din dreapta Sa. Ele au fost, deasemenea, acelea cari au topit în lacrimi inima tare a criminalului japonez, supranumit de unul care a scris despre el: „Omul cinstit din închisoare”. „Când

am citit aceste cuvinte", zice el, „am simțit inima mea pătrunsă de cele cinci cuie". O dragoste, care se poate ruga pentru oamenii, cari o omoară, nu poate fi decât divină.

Lucrul care ne izbește prima dată aci, este înfinita lui bunătate. „Ei nu știu ce fac". Puțini dintre noi ar fi gata să gândească la fel despre cei ce ne fac rău. Noi nu ne gândim că ei sunt neștiutori. Ne amintim tot ce am făcut pentru ei. Ne reamintim de prietenia noastră, de lucrurile bune, ce le-am făcut pentru ei, de dragostea, ce le-am arătat-o. Toate acestea stărnesc mânia și intristarea noastră. Noi nu ne dăm seama că, pasiunile și egoismul pot orbi ochii lor. Ei erau, probabil, împinși de pornirile lor și învinși de patimile lor. Isus cunoștea că, dușmanii Lui erau orbi. Ei nu știau că crucifică pe Fiul lui Dumnezeu. Ei, nici nu visau, că sunt în opoziție cu voia lui Dumnezeu și cu dragostea Lui, care, prin Hristos, îi căuta și pe ei să-i mântuie. Ei nu știau că Hristos îi vedea prin ochii milei Lui perfecte. Și El a zis despre ei cel mai bun lucru, ce se poate zice, când ei contribuiau la agonia și suferințele Lui.

II.

Dar aceștia nu era o scuză pentru ei, și noi trebuie s'o luăm așa. Ar fi ușor s'o aplicăm aceasta la păcatele noastre, și să spunem apoi în noi înșine, că Dumnezeu ne iartă, pentru că noi n'am știut ce facem. A lua păcatul așa, ar însemna să ne orbim pe noi înșine, cu un lucru care trebuia să ne dea lumină. Aceasta e o descoperire a naturii adevărate a tuturor păcatelor. Acești oameni făceau rău, dar nu mai rău, decât noi. Nu sunt grade în păcate. Natura lor este aceeași oricum s'ar înfățișa ele. Ei au făcut, pentru că n'au știut că El este Fiul lui Dumnezeu. Ei gândeau că, El este un simplu om, un necunoscut, a cărui viață nu contează așa mult. El era o neplăcere pentru ei, deși i-a tratat foarte blând. A-L duce pe El la moarte, se părea o glumă. Ei nu știau mai mult. Dar adevăratul păcat al lor era egoismul, cruzimea, lipsa de dragoste, și de cinste. Acest spirit, păcatul, este același, împotriva oricărui l-am face. Noi nu știm ce facem, când suntem conduși de mânie și ură.

Rezultatele păcatului sunt aceleași, cu toate că, noi nu le vedem așa de clar. Dacă noi ne-am da seama îndea-

juns de rezultatele îngrozitoare ale păcatului, ne-am teme a mai păcătui. Dar noi de obicei vedem aceasta prea târziu. Hristos a murit ca să deschidă ochii noștri. Corpul Său frânt, cuiele din mâinile și picioarele Sale, rana din pieptul Său, sunt simbolul urmărilor păcatelor pe cari le facem noi toți.

II.

Vom vedea în realitate ce este păcatul, când vom asculta rugăciunea Lui pentru iertare. Strigătul de iertare nu era numai al Său. Acest strigăt nu era simplu o cerere a Sa către Dumnezeu. El era dragostea frântă a lui Dumnezeu în Hristos. El nu era un strigăt de disperare. Era un strigăt de triumf al dragostei. Nu a fost nimic mai biruitor în toată istoria. Dragostea Lui a triumfat deasupra agoniei.

Dar aici e ceva mai mult. Prin moartea lui Hristos a câștigat dreptul de a ne oferi nouă iertare. Crucea era ceva mai mult, decât descoperirea păcatului în adevărata lui natură. E un act a lui Dumnezeu însuși, prin Hristos, de a frânge puterea păcatului. Hristos a primit dela Dumnezeu, pentru noi, deplinele roade ale victoriei Lui, cari sunt răscumpărarea noastră.

Duminecă, 12 Martie.

Mântuirea

„Azi veți fi cu Mine, în rai".

Luca 23:43.

I.

Hristos n'a trebuit să aștepte mult după primele roade ale crucii Lui. Ar fi fost un lucru natural, ca tâlharul răstignit, alături de Isus, gândindu-se la durerile lui, să nu vadă și pe ale altora. Dar el a văzut și pe ale lui Isus. El a simțit dragostea, care a adus pe Isus aci, și ea l-a schimbat din ce în ce mai mult. El a văzut realitatea păcatelor sale. Peate au fost ceva crime contra societății. Unul dintre primele lucruri cari se întâmplă cu noi, când avem în adevăr pe Isus, este că lucrurile pe cari noi nu le socotem păcătoase, vin în conștiința noastră. Sunt păcate contra dragostei în viața obișnuită, cari sunt rele și pe cari Biblia le condamnă. Noi nu le vedem până dragostea Lui strălucește în noi. Atunci ne dăm seama de pericolul lor. Crucea aduce convingerea de păcat. Am văzut ce mult mă iubește Dumnezeu și atunci am văzut ce puțin îl iubesc eu. Așa mărturisese unul pe care Calvarul l-a adus la Domnul. Așa s'a întâmplat și cu acest tâlhar.

II.

Convingerea aduce deasemenea mărturisirea. Este un lucru să simți vina, și este alt lucru s'o mărturisești. Aici e nevoie de o mare doză de cinste. Aceasta era o adevărată unușură. Cu mulți se întâmplă contrariul. Deși își simt vina, totuși în capul sus cu mândrie. Tâlharul acesta s'a hotărât să fie sincer. El era gata să se facă de cunoscut așa cum este: unul care a fost hot, dar acum e onest cu sine însuși și cu Dumnezeu. Acesta a fost primul pas spre pace. Dar mărturisirea păcatului, trezește în noi dorința de a scăpa de el. Când am îngemun- chiat mândria noastră prin mărturisirea pe față a păcatului, ea începe a-și pierde puterea.

III.

Dați acest om a căpătul o convin- gere tare despre Isus ca Domn. El n'a mai văzut pe cruce o figură frântă sub povaza suferințelor, ci un erou, un Învingător, un Rege. „Adu-ți aminte de mine”, se roagă el „când vei veni în Impărăția Ta”. Aceasta a fost o descoperire minunată! El a văzut cum o întreagă lume a greșit, iubirea o triumfat, și victoria asupra răului a făcut din Calvar un tron. El a văzut gloria Fiului lui Dumnezeu. Nu e greu să-L chemi pe Isus Domn după învierea Lui glorioasă, dar să-L numești Domn în timp ce e îmbrăcat în rușine și aproape de moarte, aceasta e o minunată descoperire. Și Isus a lăsurit aceasta în timp ce era pe cruce. Porțile împărăției s'au deschis pentru acest om acolo, și el privea așteptând să intre înlăuntru. Victoria lui Hristos în el a fost completă.

A rămas numai ca Isus să-i spună cuvântul de bun venit. Și în chip regal, cuvântul a venit: „Astăzi vei fi cu mine în rai”. Ce i-a adus lui Cuvântul raiu, abea ne putem închipui! El înseamnă: deplină tovarășie cu Isus. „Cu Mine” a fost cuvântul lui Isus. Amintirea păcatelor a fost ștearsă prin acest cuvânt. Puterea lor a fost nimicită. Nicio umbră a trecutului n'a putut întuneca lamina paradisiului. Nici cea mai mare pată a crimei n'ar fi putut opri pe Tată, de a-și primi cu bucurie fiul reîntors acasă.

Duminecă, 9 Martie 1939.

Mângâiere

„Femeie, tată fiul tău... Fiule, tată mama ta”.

I. Ioan 19:26—27.

Noi nu putem înțelege nicio-lăid ce-a însemnat crucea pentru mama lui Isus. Niciunul din prietenii Lui n'a fost lovit așa de tare de durerile și suferințele lui Isus, cum a fost lovită mama Lui. Ea a fost aceea care L-a născut, L-a crescut și a îngrijit de El până la bărbăție. Ea a vegheat cu o frică crescândă, lângă El, părăsită și fără ajutor, când furtunile au început să se adune în jurul Lui. Apoi El a plecat în misiunea Sa, ieșind complet de sub controlul ei, mergând într-o lume unde ea nu L-a mai putut urma. Și acum, la sfârșit, El vede pe o cruce criminală. Aceasta a fost ultima picătură de venin într'un pahar plin de dureri, cari dădeau peste el. Tot timpul ea a stat singură și părăsită. Și acum moartea e sfârșitul vieții Lui, și o părăsește de tot lăsând-o într-o lume rea și păcătoasă.

II.

Dar Hristos s'a gândit la ea și de pe cruce, unde durerile erau așa de arzătoare, că absorbeau cu totul mintea suferindului, primele Sale gânduri erau îndreptate spre alții. Prima dată, se gândește la dușmanii Lui, apoi la tâlharul muribund, și acum la Mama Lui. Simțurile Sale față de lipsurile oamenilor au fost în totdeauna treze. Aici stă o mare mângâiere pentru noi. Cu toate că uităm de El, nu uită El de noi.

Ce-au însemnat cuvintele Lui pentru Maria? „Femeie, tată fiul tău!” Fiul ei era răstignit. Desigur că ea a știut că nimenea nu va putea lua locul Lui. Ea mai avea și alți copii, dar nici unul dintre ei nu putea fi pentru ea, ce-a fost El. Ea avea pentru El dragoste deosebită. El a ocupat un loc în inima ei, pe care nimenea nu-L putea ocupa. Și acum această dragoste de mamă era zdruncinată și El îi era luat. O mare parte dintre oameni au trecut prin această experiență. Când despărțirea vine, noi simțim, că nimic nu poate înlocui pierderea suferită. În măsura în care noi ne vom tine de această idee, ea ne face, incapabili de dragostea prin care Dumnezeu voeste să ne folosească încă. Unii oameni cad, când vin unele greutăți sau încercări mari. Ei sunt complet absorbiți de necazurile lor. Inimile lor se

inehid în mijlocul durerii, până devin seci și egoiste. Ei devin sclavii propriilor lor necazuri în cari se închid ca într-o închisoare. Singurul drum de a ieși din aceste întristări păgubitoare, e de a mângâia și ajuta pe alții cari așteaptă după ajutorul nostru. De multe ori o viață frântă de întristări a recăpătat bucuria, căutând să mângâie și să îmbucure șe alții. În loc ca lacrimile întristărilor să orbească ochii noștri, ele îi vor face mai clari pentru a vedea suferințele altora. Suferințele noastre ne vor face astfel mai simțitori la ale altora. Și printr' experiențe triste se vor deschide uși noi de servicii și tovărășie cu Dumnezeu. Așa a făcut Isus cu Mama Sa. El a voit să-i întoarcă privirile dela pierderile ce le suferă și să i-le fixeze asupra unuia care în durerile lui are nevoie de mângâerile pe cari ea i-le poate da.

III.

Cuvântul lui către Ioan a fost acela: „Fiule, iată mama ta!” Și ea avea nevoie de dragostea unui fiu. Cu atât mai mult cu cât mergea spre bătrânețe și slăbire.

Nu este ușor pentru tineri, în mijlocul greutăților lor, să-și aducă aminte de cei bătrâni și slabi. Tinerii au interesele lor proprii, și necazurile celor vârstnici nu îi atrag prea tare. Astfel Isus sfătuește pe Ioan să ia pe Maria în grija lui și să îngrijească de ea ca de o mamă.

Cuvintele „mamă” și „fiu” nu erau pe buzele lui Isus simple figuri de vorbire. Aceasta era o parte din învățăturile Lui, că dragostea Lui rupe toate barierele. Dragostea Lui crează o legătură spirituală care este mai adâncă și mai reală decât legătura familiară. „Cel ce face voia lui Dumnezeu”, zise Isus, „îmi este frate, soră și mamă”. — În lumea dragostei Sale, în cercul familiei sunt cuprinși toți cari sunt una cu El. Când noi intrăm în familia lui Dumnezeu prin El, formăm o tovărășie mai strânsă decât frăția prin sânge. Ioan și Maria au mers acasă împreună așa cum Hristos le-a zis, mângâindu-se unul pe altul, pentru numele Lui. Dar ei au găsit, așa, cum noi știm, dacă întoarcem pagina și citim despre înviere, că El era cu ei într'un nou drum. Crucea nu L-a luat pe El dela ei. Ei au venit cu El într'o tovărășie în care întristarea e învinsă. Ei au intrat prin dragostea Lui într'o lume, în care nu mai este, moarte.

Duminică, 26 Martie.

Singurătate

„Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M'ai părăsit?”

Matei 27:46.

I.

În acest strigăt din adâncimi, durerea agoniei Domnului descende în tuncimea. Noi putem privi în el, dar foarte puțin, pentruca năruirea, dintre noi nu are Spiritul Său atât de simțitor nici calitățile dragostei Sale. Durerile Duhului erau mai mari decât ale trupului. Durerile fizice au fost desigur, dincolo de imaginația noastră, dar durerile sufletului au fost cu mult mai adânci. Această durere era o dublă experiență. Era dubla agonie în Om pentru om. Era durerea unci inimii, care simțea grozăvia păcatului numai refuzul celei mai calde dragoste, și respingerea lui Dumnezeu.

Dar aci era ceva mai mult. Pentru că Hristos era în același timp și om. El a simțit în adâncul sufletului rușinea și deonoarea acestei crime, ce ei o comiteau față de El. Noi înșine putem înțelege aceasta în parte. Noi suferim răul ce ni-se face, dar odată cu aceasta simțim și rușinea că acei cari sunt frații noștri, pot cădea așa de ușor. Un tată suferă această dublă povară, când un fiu al său îi face ceva rău. El suferă prin răul făcut greu până când va repara greșala fiului său încăpăținat și nebun. Dar el suferă deasemenea și pentru faptul că unul care este legat cu el prin sânge, s'a făcut vinovat de așa fapte. Nici un cuvânt al lui Hristos nu e dă o lumină mai mare despre calitățile dragostei Lui pentru noi ca acest strigăt din adâncimi.

II.

Dar această durere a adus simțul că, Dumnezeu L-a părăsit. Vjeliia răutăților îl coborise într'o lume pe care se părea că Dumnezeu o părăsise. Se părea că Dumnezeu lăsase universul să apuce drumul distrugerii, și că Hristos rămăsese sub puterea necontrolată a răutății. Simțul prezenței lui Dumnezeu dispăruse. Momente, ca acestea vin la noi tot în timpul furtunilor. Sau când întristările și necazurile se țin lanț pe capul nostru. Ni se pare, atunci, că trăim într'o lume pe care Dumnezeu a părăsit-o de tot.

Noi putem întreba însă, dacă sim-

Îm așa de adânc durerile și păcatele acestei lumi, nu este acesta un mijloc de a-ne apropia de Dumnezeu? „Dacă mă duc în locuința morților. Tu ești acolo”, zice Psalmistul. Când simțim greutatea mai apăsătoare, atunci Dumnezeu este mai aproape: E o mângâiere pentru noi, să știm că și Domnul Isus cunoaște aceste adâncuri așa de întunecoase. Și El a avut ceasuri, când norii împiedecau strălucirea soarelui să ajungă până la El. Și El a cunoscut întunecul nopții fără stele. Nu este nicio ușă a singurătății și a durerii, prin care El să nu fi mers înaintea noastră.

III.

Dar și în această oră de întunec și singurătate, Isus a avut mângâierea

Lui. Cuvintele strigăturii Său, erau o parte din Psalmul 22. Noi suntem îndreptățiți să credem că El repeta Psalmul acesta în Sine însuși, mângâindu-se cu el. Dacă îl citim, privim o idee despre ceea ce se petrecea în sufletul lui Isus în această oră, când prezența lui Dumnezeu părea ascunsă.

Întâiu, El avea deplina convingere că fusese chemat de Dumnezeu. Dela nașterea Lui a cunoscut dragostea lui Dumnezeu. Acesta era un lucru pe care El nu-l putea uita. Acesta era centrul experienței vieții Sale. Și noi, adesea în orele noastre negre ne aducem aminte de experiențele noastre din trecut cu Dumnezeu. Aici stă o parte din valoarea lor. Ele sunt lucruri pe cari nu le putem uita.

LECȚIUNILE SOCIETĂȚILOR FEMEILOR

Intocmite de sora Earl Truja

I.

Lecțiunea pentru luna Ianuarie

Studiile Biblice pentru Societățile misionare ale Femeilor.

Incepând un an nou, vom începe să studiem Biblia în mod sistematic. La sfârșitul lunii Martie fiecare membră într-o societate a femeilor va putea să cunoască:

1. Cărțile Vechiului Testament dela Facerea până la Maleahi.

2. Să citească pentru lecțiile lor speciale următoarele texte:

a) Răscumpărarea: Exodul 11:4—8. Exodul 12:14.

b) Amintirea: Exodul 12:25—27. Exodul 13:8—12.

c) Scăparea: Exodul 14:26—31.

d) Cântări de scăpare: Exodul 15:1—21.

e) Legea dată: Exodul 20:1—17.

f) Legea explicată: Exodul 21—23.

g) Legea călcată: Exodul 32:1—6.

h) Păcatul pedepsit — păcatul iertat: Exodul 32:30—35.

3. Și să răspundă la următoarele întrebări, după ce textul e citit.

1. Cine a dat nume tuturor viețuitoarelor? Geneza 2:20. 2. Cine a zis: „Țărână ești și în țărână te va întoarce”? Geneza 3:19. 3. Cine a spus o

minciună spre a acoperi crima sa? Geneza 4:8,9. 4. Spune numele primului lucrător de pământ și al primului zidar. Geneza 4:12,17. 5. Cari sunt numele singurelor trei femei, afară de Eva, care au trăit înainte de potop, menționate în Biblie? Geneza 4:19,22. 6. Cine a fost născocitorul instrumentelor cu coarde și cu vânt? Geneza 4:21. 7. Cine a fost prima persoană care a murit de moarte naturală? Geneza 5:5. 8. Spune numele omului ce a atins cea mai înaintată vârstă? Geneza 5:27. 9. Cine a zidit Niniva? Geneza 10:11. 10. Dintre oamenii născuți după potop, cine a ajuns la cea mai înaintată vârstă? Geneza 11:17. 11. Cine a fost întemeietorul națiunii evrești? Geneza 12:2. 12. Cine a zis: „Să nu fie ceartă între tine și mine”? Geneza 13:8. 13. Cine a fost regele Sodomiei pe timpul distrugerii sale? Geneza 14:2. 14. Cine a fost regele Gomorei pe timpul distrugerii sale? Geneza 14:2. 15. Cine a fost regele Sulemului, când Sodomă a fost distrusă? Geneza 14—18. 16. Cui a spus Dumnezeu, că copiii săi vor fi ca stelele cerului? Geneza 15:5. 17. Cine a fost întemeietorul unui neam nou? Geneza 17:20; 16:15. 18. Cui a promis Dumnezeu că va naște 12 voievozi? Geneza 17:20. 19. Cui a promis Dumnezeu că va naște 12 voievozi? Geneza 17:20. 20. De cine a zis Dumnezeu: „Te voiu face un neam mare”? Geneza 17:20. 21. Cine a zis în rugăciunea sa: „Eu sunt praful și cenușa”? Geneza 18:27. 22. Cui s'au arătat îngeri pe

nașteptate? Geneza 18:2, 4:19:2. 23. Cine au preferat să rămână în stradă, în loc să fie găzduiți? Geneza 19:2. 24. A cui viață a fost salvată prin atențiunea dată înștiințării unui inger? Geneza 19:5. 25. Cine a fost aspru cercat cu Dumnezeu în vis? Geneza 20:3.

Surorile vor putea studia laolaltă aceste texte însă ar trebui să fie o conducătoare sau dacă nu e nicio soră, poate fi fratele păstor sau o seminaristă.

Oricare grupă de 10 surori care vor studia, vor învăța și vor fi în stare să răspundă la toate întrebările, vor primi o carte pentru biblioteca lor. (Berzei 29 Earl H. Truța București 2).

II.

Eccluzarea pentru luna Februarie

Continuăm cu întrebările biblice.

Care mamă isgonită a aruncat copilul său sub un tufiș să moară? Geneza 21:15. 27. Numeste un copil, al cărui glas a fost auzit de Dumnezeu și a răspuns strigătului său. Geneza 21:17. 28. Care este numele căpitanului oastei lui Abemilec? Geneza 21:22. 29. Care băiat a dus lemnele pentru altar, ca să fie ars el însuși? Geneza 22:6. 30. Care este singura femeie din Vechiul Testament a cărei vârstă e dată? Geneza 23:1. 31. Arată numele unuia care a plâns la moartea Sarei. Geneza 23:2. 32. De la cine a cumpărat Avraam un cimitir? Geneza 23:9. 10.11. 33. Cine a avut prima nuntă în țara Canaan și cine a fost mireasa? Geneza 24:59. 34. Cui i s'a zis: „O, sora noastră. fi tu mama a mii și zeci de mii”. Geneza 24:60. 35. Cine s'a retras pe câmp pentru a cugeta? Geneza 24:64. 36. Care a fost numele femeii a doua a lui Avraam? Geneza 25:1. 37. Cine a astupat fântânile pe cari le-a săpat Avraam? Geneza 26:15. 38. Care femeie a zis: „Sunt scârbită de viață”? Geneza 27:46. 39. Căror trei persoane le-a fost făcută a doua profecie a lui Mesia? Geneza 28:14. (Lui Avraam, Iacob și Isaac). 40. Cine a zis: „Aici este Casa Domnului”? Geneza 28:17 — Iacob. 41. Cine a fost servitoarea Rahelei, soția lui Iacov? Geneza 20:29. 42. Care a fost primul, sau cel mai bătrân dintre fiii lui Iacov? Geneza 29:32. 43. Cari două persoane nelegiuite, arătate în Facerea, au câștigat, având servitori temători de Dumnezeu? Geneza 30:27:39:5. 44. De cine și

cu ce ocazie a fost întrebuințată o mobilă ca masă de mâncare? Geneza 31:46. 45. Cine a făcut prima mărturisire de umilință către Dumnezeu, arătată în Biblie? Geneza 32:10. 46. Cine s'a rugat toată noaptea, până în zorii zilei? Geneza 32:24. 47. Care a fost numele singurei fete a lui Iacov? Geneza 34:1. 48. Care a fost numele doicei Rebecă, care a murit la Betel? Geneza 35:8. 49. Care a fost cel mai tânăr fiu al patriarhului Iacov? Geneza 35:18. 50. Cine a găsit izvoarele calde în pustiu, pe când pășteau măgarii? Geneza 36:24. 51. Cine a scos pe Iosif din mâinile fraților săi? Geneza 37:21. 52. Cine a propus vânzarea lui Iosif, Ismaeliților? Geneza 37:26—27. 53. Cui au vândut Madianiiți pe Iosif? Geneza 37:36. 54. Care captiv a fost numit dregător peste tot ce a avut stăpânul său? Geneza 29:5. 55. Care a fost numele femeii lui Iosif, în Egipt. Geneza 41:45. 56. Cari nepoti ai unui preot păgân sunt mai ales amintiți? Geneza 41:45—52. 57. Ce nume a dat Faraon lui Iosif? Geneza 41:45. 58. Cine și cui i-a pus întrebarea: „Care este vârsta ta”? Geneza 47:8. 59. Cine a profetit că Samson va fi judecător în Israel? Geneza 49:16.

III.

Eccluzarea pentru luna Martie

Continuăm iarăși cu întrebările biblice.

60. La cui înmormântare găsim prima mențiune despre călăreți? Geneza 50:9. 61. Care om a plâns, pe când cei ce l-au insultat, i-au cerut iertare? Geneza 50:17. 62. Cui li s'a poruncit să omoare copiii de parte bărbătească? Exodul 1:15. 63. De la cine a primit Moise numele său? Ex. 2:10. 64. Care a fost marele reformator care a fost disprețuit de cei cărora a vrut să le ajute? Ex. 2:11—15. 65. Care a fost numele soției lui Moise? Ex. 2:21. 66. Din care națiune și ce ocupație a avut Ietro? Ex. 3:1. 67. Cine a vârt mâna în sân și s'a umplut de lepră? Ex. 4:6. 68. Cine a zis: „Eu sunt greu la vorbă și la limbă”? Ex. 4:10. 69. Pe cine a căutat Doamnel să-l omoare, pe când era într'un han? Ex. 4:24. 70. Care a fost numele mamei lui Moise și Aron? Ex. 6:20. 71. Care a fost numele femeii lui Aron, marele preot? Ex. 6:23. 72. Prin a cui lucrare a fost apa schimbată în sânge? Ex. 7:19—20. 73. Cu cine au avut israeliții prima luptă? Ex. 17:8. 74. Care profeteasă a jucat cu un in-

strument muzical în mână? Ex. 15—20. 75. Măinile cărui profet bătrân au fost susținute în rugăciune? Ex. 17:9—13. 76. Cine a fost socruul lui Moise? Ex. 18:1—5. 77. Cine a văzut pe Dumnezeu-lui Israel? Ex. 24:9. 78. Cari două persoane din Vechiul Testament au postit 40 de zile? Ex. 21:18. I Regi 19:8. 79. Să se spuie numele unui meșterias ales și învățat de Domnul. Ex. 31—2—3. 80. Care mare preot a făcut un idol? Ex. 32—4. 81. Care profet a pus, pentru un timp, un vâl pe fața sa? Ex. 34:33. 82. Cine a făcut cortul întruinirii? Ex. 37:1. 83. Cari sunt cele două persoane care au pierdut viețile lor folosind foc străin, în jertfele arse? Lev. 10:1—2. 84. Cine a păstrat liniște și a tăcut când cei doi fii au fost mistuiți? Lev. 10:3. 85. Pentru cine a fost oprit Aron și fiii săi să se întristeze? Lev. 10—6. 86. Care om din Israel a fost omorât cu pietri pentru că a iubit pe Dumnezeu? Lev. 24:13—23. 87. Cine a fost oprit să mănânce ceva făcut din rodul viței? Numeri 6:1. 88. Cine și cui a zis: „Vino cu noi și îți vom face bine”? Num. 10:29. 89. Cari sunt numele celor doi bătrâni, a căror nume sunt singurele date din cei 70 aleși să ajute lui Moise? Num. 11:26. 90. Cine a fost tânărul care a fost gelos pentru onoarea stăpânului său? Numeri 11:28—29. 91. Care era numele original al lui Iosua? Num. 13:8. 92. Care a fost numele lui Iosua

până în timpul când a fost ales unul din cei 12 să cerceteze țara Canaanului? Num. 13:16. 93. Să se spună cum se numeau oamenii cari au fost trimiși să cerceteze țara Canaanului? Num. 13:4—15. 94. Cine au fost copiii de triași în Canaan? Num. 13:33. 95. Cine a fost tatăl lui Iosua și al lui Caleb? Num. 14:6. 96. Care este numele celor doi spioni, cari n'au adus un raport rău din Canaan? Numeri 14:37—38. 97. Cari conducători ai unei răscoale dintre copiii lui Israel au fost înghițiți într'un cutremur de pământ? Num. 16:1:3—32. 98. Care mare preot a stat între viu și morți și a îndepărtat o plagă? Numeri 16:48. 99. Cui a lăsat Aaron hainele sale preotesti la moartea sa? Num. 20:26. 100. Cari au fost cele două persoane care au fost martore la moartea lui Aron și au îndeplinit serviciile de înmormântare? Num. 20:28. 101. Cine a fost aspru cercetat prin vorbirea unui animal mut? Numeri 22:28. 102. Cine a zis: „O, de-aș muri moartea dreptilor!” Num. 23:10. 103. Care împărat a trimis pe Balaam să blesteme pe Israel? Num. 24:10. 104. Cari sunt cele trei persoane și arma-ta lor, cari au fost înghițiți de via de o prăpastie? Num. 26:9—10. 105. A cui fiică a fost Noa? Num. 26:33. 106. Cine și câți d'in cei 601,730 Israeliti, cari au ieșit din Egipt, au intrat în Canaan? Num. 1:46, 26, 51, 65.

NU UITAȚI că

Farul Creștin

este cea mai frumoasă și mai folositoare revistă dintre câte există! **Reînviți-vă abonamentul și abonați și pe alții. Pe un an 100 lei, pe 1/2 an 60 lei.** Cine face 10 abonamente primește unul gratis. Trimiteți urgent abonamentul la

N. Oncu, str. Blanduziei 4, Arad

CĂLAUZA apare de patru ori pe an, în 36 pagini. — Redacția și Administrația: Str. Fabricii No. 20 Arad. — Casier: N. Oncu, Str. Blanduziei 4. — Abonamentul: 20 lei anual și 12 lei pe un jumătate de an.